

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

36. ČÍSLO / XV. ROČNÍK

9 Kč (12Sk)

9. ZÁŘÍ 2007

Z obsahu:

Svatý Řehoř Naziánský (2)

Katecheze Benedikta XVI.

při generální audienci

22. srpna 2007

- strana 2 -

Rodina v rozkvětu

Svědectví Reinerja Müllera

o svém obrácení

- strana 4 -

Vzdal se svého krvavého řemesla

Dr. Adaševič za svého

života vykonal více než

60 000 potratů

- strana 6 -

Narození Panny Marie

- strana 8 -

Maria - eucharistická žena

- strana 9 -

Němé zjevení v Irsku

„Irské Lurdy“ přitahují

stále masy poutníků...

- strana 10 -

Pius X. - aktuální poselství pro nás

Svatý Pius X. je jednou

z nejobdivuhodnějších

osobností

na papežském stolci

- strana 10 -

Rafael Guizar y Valecia

První svatořečený biskup

Latinské Ameriky

- strana 13 -

Giovanni Battista Tiepolo (1696–1726): Výchova Panny Marie

EDITORIAL

„Žádný z vás, kdo se nezřekne všeho, co má, nemůže být mým učedníkem.“ Zní to jako velmi náročný požadavek, který však není o nic více a o nic méně absolutní než požadavek milovat Boha z celé duše, ze vši mysli a ze vši síly. Spíše jen ukazuje na jeden praktický důsledek takové absolutní lásky, že totiž nic nemá našemu srdci a naší mysli bránit, aby celé bezvýhradně patřily Bohu. Jestliže tedy Ježíšova slova vezmeme skutečně vážně, kolik má Kristus vlastně opravdových učedníků?

Je to opravdu tak těžké se s tímto požadavkem vyrovnat? Víme přece, že Ježíš k nám nepřišel, aby nás všemožně omezoval, ale aby nás přivedl bezpečně k Otci. Jeho slova je třeba chápat jako bezpečný, láskyplný a moudrý návod, který nám má zajistit pravou svobodu srdce. Zřící se něčeho neznamená nutně to také zcela opustit a odhodit. Ale platí to, co nám řekl už dříve: „Kde je tvůj poklad, tam je i tvé srdce.“ K věcem i osobám nás váže nejčastěji pocit, že jsou pro nás zdrojem potěšení a uspokojení, a to někdy až do té míry, že se nám zdá, jako bychom bez nich ani nemohli žít. Ale z vlastní zkušenosti víme, že mohou nastat okolnosti, kdy se jich dokážeme zřít docela snadno. Je to především tehdy, když jsme místo nich našli jiné, které pro nás znamenají mnohem více.

Jsme nejednou svědky, jak se lidé musí vzdát všeho, avšak nikoliv proto, aby byli učedníky Ježíše Krista, ale zcela proti své vůli. Nejruznější okolnosti dokážou člověka zcela nečekaně připravit o všechno. Naš pracně vybudovaný blahobyt stojí ve skutečnosti stále více na hliněných nohou, a to po všech stránkách, a je daleko více vratký, než si myslíme. Visí nad námi ne jeden Damoklovův meč. Světová ekonomika sleduje pohyby na americké burze. Každá její výchyłka otrásá ekonomikami na celém světě. Přitom je známo, že tento ekonomický obr žije vlastně na dluh a na úkor ostatního světa jako jedna z nejzadluženějších zemí, která už dávno

Pokračování na str. 12

V rámci portrétů velkých církevních Otců a Učitelů, které toužím nabídnout v těchto katechezích, mluvil jsem naposledy o svatém Řehoři Naziánském, biskupu ze IV. století, a chtěl bych dnes doplnit tento portrét velkého učitele. Pokušíme se dnes shrnout něco z jeho nauky. Když uvažoval o poslání, které mu Bůh svěřil, svatý Řehoř Naziánský dospěl k závěru: „Byl jsem stvořen, abych svým

konáním vystoupil až k Bohu“ (Oratio 14,6 de pauperum amore PG 35,865). Ve skutečnosti dal do služeb Bohu a Církvi svůj talent spisovatele a řečníka. Napsal mnoho promluv, různé homilie a chvalořeči, mnoho listů a básnických děl (asi 18 000 veršů!); činnost opravdu úžasná. Pochopil, že to je poslání, které mu Bůh svěřil: „Sloužím Slovu, přilnul jsem ke službě Slovu; kéž nikdy nesouhlasím s tím, že budu zanedbávat toto dobro. Toto poslání oceňuji a stupňuji, těžím z něho více radosti než ze všech jiných věcí dohromady“ (Oratio 6,5: SC 405,134; srov. rovněž Oratio 4,10).

Odvážný obránce víry

Naziánský byl člověk mírný a snažil se ve svém životě, aby vždy vykonával dílo pokoje v Církvi své doby, zraňované nesvornostmi a herezemi. S evangelijní odvahou usiloval překonat svou bázlivost, aby hlásal pravdu víry. Cítil hluboce tužbu přiblížit se k Bohu, spojit se s ním. Sám to vyjadřuje v jedné své básni, kde píše: „Mezi velkými vlnami života, zmitán bouřli-

Svatý Řehoř Naziánský (2)

vými větry sem a tam ... jen jedna věc je mi drahá, jediné moje bohatství, posila, která dává zapomenout na únavu, světlo Svaté Trojice“ (Carmina [historica] 2,1,15: PG 37,1250n).

Řehoř dal zazářit světlu Trojice, když bránil víru vyhlášenou na koncilu v Niceji: „Je jeden jediný Bůh ve třech osobách rovných a rozličných – Otec, Syn

stát se z naší strany podobnými jemu. Naziánský vyzývá: „Snažme se být jako Kristus, protože také Kristus se stal jako my, abychom se stali bohy skrze něho od okamžiku, kdy on sám se kvůli nám stal člověkem. Vzal na sebe horší stránku, aby nám dal dar lepší stránky“ (Oratio 1,5: SC 247,78).

Maria, která dala Kristu lidskou přirozenost, je pravou Matkou Boží (Theotókos: srov. Ep 101,16: SC 208,42) a vzhledem ke svému nejvyššímu poslání byla „pre-purificata“, před-očištěna (Oratio 38,13: SC 358,132, je to jako vzdálená předehra dogmatu o neposkrvněném početí). Maria je křesťanům předložena jako vzor, především pannám, a jako ta, k níž se máme utíkat v potřebách (srov. Oratio 24,11: SC 282,60–64).

Nezbytnost solidární lásky

Řehoř nám připomíná, že jakožto lidské osoby máme být solidární jedni k druhým. Píše: „Jsme všichni jedna věc v Pánu (srov. Řím 12,5), bohatí i chudí, otroci i svobodní, zdraví i nemocní; jedna je hlava, z níž všechno pochází: Ježíš Kristus. A tak jako to dělají údy těla, každý se stará o každého a všichni o všechny.“ Pak se obrací k nemocným a osobám v nesnázích a uzavírá: „Toto je jediná spása pro naše tělo a naši duši: láska k nim“ (Oratio 14,8 de pauperum amore: PG 38,828ab). Řehoř zdůrazňuje, že člověk musí napodobovat Boží dobrotu a lásku, a proto doporučuje: „Jsi-li zdravý a bohatý, zmírňuj potřeby toho, kdo je nemocný a chudý; jestliže jsi nepadl, jdi na pomoc kleslému, který žije v utrpení; jsi-li veselý, potěš toho, kdo je smutný; jsi-li šťastný, pomáhej tomu, koho hlodá neštěstí. Dej Bohu důkaz vděčnosti, že jsi jedním z těch, kteří mohou prokazovat dobro, a ne z těch,

Pokračování na str. 14

Absolutismus lásky

*Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle*

**Kdo nenese svůj kříž a nejde za mnou,
nemůže být mým učedníkem.**

Dnes více než jindy pros Ducha Svatého o dar moudrosti. Přečti si nejdříve první čtení a nepokračuj, dokud nebudeš přesvědčen, že *když ti Pán nedá moudrost a nepošle ti Svatého Ducha*, nejsi schopen poznat Boží úmysly. Teprve takto připraven můžeš se připojit k zástupu, který tak hojně obklopuje Pána. Ježíš ví velice dobře, jak vysoké jsou jeho nároky, a nechce to před tebou zatajit.

Stoupá vzhůru k Jeruzalému a ví, co ho tam čeká. Pohled na tak početný zástup, který jde zatím s ním, jej ovšem nemůže naplnit radostí, jak by se zdálo. Ví totiž, že brzy zůstane se svým křížem zcela sám. Následovat Ježíše jako jeho skutečný učedník je mnohem náročnější než se připojit k houfu, který jde za ním. Jeho divy i jeho slova mohou snadno vyvolat počáteční nadšení. Shluk kolem něho láká další zvědavce, aby se přidali. Lidem dělá dobře, když se k nim připojují další. Mají dojem, jako by to byla jejich zásluha. Dovídají se však skutečně všichni, o co zde opravdu jde? Dá se vůbec stavět na masovém nadšení? Ježíš je nechce odradit. Naopak. Jak by ho to potěšilo, kdyby všichni skutečně vytrvali. Ale jeho následovníci musí předem poznat a přijmout, že ve svatém městě ho čeká bolestný kříž, a to je znamení, bez kterého ho nikdo nemůže doopravdy následovat.

Ani ty nespolehej na to, že jsi jedním z takového zástupu. Ke komu ses vlastně připojíš? K Ježíši, nebo jen k velkému společenství, které ho právě obklopuje? Ježíš se tě nebude ptát, s kým jdeš, ale zda vytrváš s ním a u něho. Co se s tebou stane, když se ten zástup náhle rozejde? Budeš mít odvalu a vůli setrvat s Pánem třeba sám nebo i proti všem? Nemá-li tě taková situace zaskočit, zvaž včas své skutečné síly a možnosti.

V tom smyslu vyslechni podobenství o stavitelích a o králi. Chce ti tím Pán snad říct, aby sis to dobře rozmyslel, zda ho máš následovat a stát se jeho učedníkem? V tom přece nemáš na vybranou, je to smysl tvého bytí, pro který jsi byl stvořen a obdařen životem.

Ježíš tě upozorňuje, aby ses připravil na situace, kde se nebudeš moci opírat nejen o podobně smýšlející a nadšený zástup, ale dokonce ani o své nejbližší a vůbec o nikoho kolem sebe. Může se dokonce stát, že právě ti, které máš nejraději, budou najed-

nou chtít vykročit jinou cestou. I tobě se může zdát, že je to cesta lákavá a světlá, zatímco Ježíšova je strmá, a dokonce je potřísněná krví. Budeš tedy postaven před rozhodnutí, komu dáš přednost. Pán tě vyzývá, abys své rozhodnutí nenechal až na těžkou chvíli zkoušky. Ta by tě mohla překvapit a zastihnout nepřipraveného. Zamysli se vážně již nyní, v době klidu, jak na tom jsi. Vyplatí se počítat včas s tím, že pomíjivé tělo zatěžuje duši, že myšlenky *smrtelníka jsou bázlivé a naše záměry jsou vratké*.

Tvůj Pán tě ovšem nechce přimět k tomu, abys ze svého srdce vyloučil všechny, které miluješ. Čím větší je však tvoje láska k nim, tím více si máš být vědom, jak velice máš milovat toho, kterému patří nejpřednější místo přede všemi.

Ke všemu dobrému a krásnému, co máš a potkávaš, máš zaujmout takový vztah, abys toho, od něhož pochází všechno dobré a krásné, stavěl ve svém srdci a ve svém životě vždy na první místo. Takové prvenství nepotřebuje Ježíš pro sebe. Je to v tvém zájmu, abys nikomu a ničemu nedával před ním přednost. Cvič se v tom vytrvale, aby se ti stalo samozřejmostí, že máš pro Pána vyhrazeno vždy místo nejpřednější.

Ježíš dobře zná tebe i tvou slabost a dobře ví, že často jen obtížně *poznáváš Boží úmysly*. Vybiží tě k rozvaze, protože *nic nechce udělat bez tvého souhlasu, aby tvůj dobrý skutek nevypadal jako vynucený*. Zvaž dobře svůj rozpočet a své možnosti a musíš dojít k závěru, že sám u sebe nenajdeš dostatek prostředků a sil, abys vystavěl a tím méně uhájil všechno, co je zapotřebí. Když tedy vidíš, že nemáš na to, abys vystavěl věž svatosti, že sám ze sebe nejsi ničeho schopen, vyjdi vstříc Ježíši a s radostí a pokorou *přijmi jeho podmínky*. On netáhne se svým vojskem proti tobě, ale proti zlu, které je kolem tebe i v tobě.

V hlubokém přesvědčení, že ty a Ježíš patříte k sobě, budeš za všech okolností ochotně přijímat jeho vůli, takže *již nebudeš žít ty, ale bude v tobě žít Kristus*⁽¹⁾.

Jen ve spojení s ním budeš mít dostatek potřebné milosti, abys dokončil svou stavbu a abys neprohrál svou bitvu. Nedokončené stavby a prohry si zavíníš sám, když se pustíš do díla jen vlastní silou, *kteřá se podobá trávě: z rána kvete a bují, ale večer je skosená a vadne*⁽²⁾.

Můj Ježíši, *nasyť mě brzy svou slitovností, ať dojdou k moudrosti srdce*⁽³⁾.

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ srov. Gal 2,20; ⁽²⁾ srov. resp. žalm 90;

⁽³⁾ srov. tamtéž.

Liturgická čtení

1. čtení – Mdr 9,13–18

Kdo z lidí může poznat Boží úmysly, kdo pochopí, co chce Pán? Myšlenky smrtelníků jsou totiž nejisté a naše záměry vratké. Vždyť porušitelné tělo duši zatěžuje a pozemský příbytek utlačuje mysl plnou starostí. S námahou luštíme smysl pozemských věcí, nesnadno nalézáme to, co je nejjednodušší. Kdo může vyzkoumat to, co je v nebi?

Kdo poznal tvou vůli, když jsi mu nedal moudrost a z výšin neposlal svého svatého ducha? A tak se upravilo chování těch, kdo jsou na zemi, lidé se naučili, co je ti milé, a moudrostí se zachránili.

2. čtení – Flm 9b–10.12–17

Mluví to Pavel, vyslanec a nyní vězeň pro Krista Ježíše. Prosim tě za svého syna, kterému jsem dal život tady v žaláři, Onezima. Posílám ti ho nazpátek, (přijmi ho), jako by to bylo moje vlastní srdce. Nejraději bych si ho nechal u sebe, aby mi sloužil místo tebe tady ve vězení, které snášim pro hlásání evangelia. Ale nechtěl jsem nic udělat bez tvého souhlasu, aby tvůj dobrý skutek nevypadal jako vynucený, nýbrž byl dobrovolný.

Vždyť snad proto ti byl vzat na čas, abys ho dostal nazpátek navždycky, ne už jako otroka, ale jako něco více než otroka: jako drahého bratra. Když i mně je tolik milý, jak teprve tobě, jako člověk i jako křesťan. Jsi-li tedy přesvědčen, že já a ty patříme k sobě, přijmi ho, jako bych to byl já sám.

Evangelium – Lk 14,25–33

Ježíše cestou doprovázely velké zástupy. Obrátil se k nim a řekl: „Když někdo přichází ke mně a neklade svého otce, svou matku, ženu, děti, bratry a sestry – ano i sám sebe – až na druhé místo, nemůže být mým učedníkem. Kdo nenese svůj kříž a nejde za mnou, nemůže být mým učedníkem.

Když někdo z vás chce stavět věž, nesedne si napřed a nespočítá náklady, jestli má dost na dokončení stavby? Kdyby totiž položil základy a nestačil ji dokončit, vysmáli by se mu všichni, kdo by to viděli, a říkali by: „Tenhle člověk se pustil do stavby, ale nemohl ji dokončit.“

Nebo když má některý král vytáhnout proti jinému králi, aby s ním vedl válku, nesedne si napřed a neuvažuje, jestli se může s deseti tisíci vojáků utkat s tím, kdo proti němu táhne s dvaceti tisíci? Jestliže na to nestačí, vyšle posly, dokud je ten druhý (král) ještě daleko, a žádá o podmínky míru.

Tak ani žádný z vás, kdo se nezrekne všeho, co má, nemůže být mým učedníkem.“

Narodil jsem se jako jedináček, byl jsem pokřtěn u protestantů, ale vyrůstal jsem ve svém rodičovském domě bez kontaktu s náboženstvím. Letmé styky s náboženstvím ve škole, to bylo všechno. Ve dvanácti letech jsem celé týdny prožíval trápení a bolestné umírání babičky a cítil jsem takřka na vlastní kůži, co to znamená umírat bez naděje, jen v hrůze a trápení z blížící se smrti. Ani v jejím životě neměla víra žádné slovo.

Na své výslovné přání jsem ve 14 letech přistoupil k biřmování. Ale tím skončil můj styk s církví. Dospívání jsem prožil v rodičovském domě ve znamení násilí, které vyvolával otcův alkoholismus. Vliv jedné sekty na matku přispěl nakonec k rozvratu celé rodiny. Když se otci nezdařil pokus mě zavraždit, opustil jsem v 18 letech dům a zůstal jsem sám bez prostředků. Můj učitel mi poskytl dočasný příbytek, než jsem si našel svůj byt a začal samostatný život. Zažil jsem mnoho odříkání, samoty a tvrdé práce, šel jsem na čas dobrovolně na vojnu, abych si zajistil existenci. Zpráva o sebevraždě mého otce mě nechala chladným, protože mezi námi nedošlo ke smíru. Proto radím lidem, aby se skrze Boha smířili. Do té doby spadá také nezdařený vztah k jedné mladé ženě v Holandsku.

Tvrý boj

Tyto události ze mne udělaly navenek tvrdého člověka. Mým heslem se stalo: Životem projdeš s tvrdostí a bojem. Tak jsem našel zalíbení ve sportu, který jsem už nějakou dobu provozoval – v kulturistice. Mým vzorem byli muži jako Arnold Schwarzenegger. Ale uvnitř ve mně to vypadalo zcela jinak. Trpěl jsem sebevraždou svého otce a narušeným vztahem k němu. Uzdravujícím šokem pro mne byla autonehoda, kterou jsem si způsobil nepozorností při rychlosti 140 km v hodině a ze které jsem jako zázrakem

Rodina v rozkvětu

„Bůh je láska“, tak se nazývá první encyklika papeže Benedikta XVI. O této lásce bych chtěl podat svědectví. Vlastně jsem to měl udělat již dávno, ale 16 let mě od toho odrážoval lidský strach. I když jsem konvertoval ke katolické církvi plný odvahy a mimo pozornost okolí. Jediný člověk, který při mně stál celou dobu, byla moje žena. Chtěl bych jí poděkovat za věrnost na těžké cestě k Bohu a prosit Boha, aby ji za všechno odměnil, čeho jsem jako její manžel nebyl schopen. Z lásky ke své ženě a ke všem ženám a mužům, kteří z lásky k Bohu jsou schopní se zříct potěšení tohoto světa, chci podat toto svědectví.

vyvázl bez zranění. Tváří v tvář smrti jsem poznal, že dobrovolná smrt není žádné řešení. Moji sportovní kariéru ukončilo životu nebezpečné zranění (natržení plic). Ale dále jsem se pohyboval ve sportovním prostředí, bral jsem drogy a měl jsem kontakt s podsvětím. Ale v tom všem jsem se cítil nešťastný.

Obrat

Jsem vděčný Bohu, že mi zachoval vnitřně bdělé svědomí. Několik měsíců nato jsem poznal svou ženu. Z lásky k ní jsem skončil zcela se sportem. Nyní začalo nejkrásnější období mého života. Nastěhovali jsme se do společného bytu a radovali

jsme se z našeho mladého štěstí a z možnosti budovat společně svou budoucnost. V tomto období vstoupil do mého života Ježíš bez ohlášení a bez lidského při-

Reiner Müller před svým obrácením

činění. Zjevil se mi jako absolutně milosrdný a lásku vyzařující Bůh. Od toho dne (2. 9. 1990) vím, že mě miluje, jak mě nemůže milovat žádný člověk, i kdyby mi stál nejvíce nablízku. Ano, mohu říct: „Viděl jsem Pána.“

MARIA A EKUMENISMUS

Na velký význam Matky Boží pro křesťanskou víru upozornil biskup Ludwig Schick. Dobrá mariánská úcta je „protizbraň proti sekularismu, ztrátě hodnot a odpadu od Církve“. I pro pokrok sjednocování křesťanů je mariánská úcta důležitá. Maria jako Matka křesťanské jednoty podporuje sjednocení křesťanů.

Maria v přítomné době působí jakožto ta, která brání a dále předává víru. Proto biskup vyzval věřící, aby udržovali mariánské sochy, obrazy a kaple, měli je ve svých bytech a denně se k nim modlili. Po vzoru Matky Boží jsou křesťané povoláni, aby „kvůli lepší budoucnosti vnášeli víru až na konec světa“. Sám Ježíš Kristus vtáhl Marii do svého spásného konání. Vzal ji k sobě do nebe a určil ji za Matku věřících a všech lidí. Je pro nás vzorem, přímluvkyní a prostřednicí. To, že Maria provází dějiny spásy, dokládají všechna její zjevení a četné zázraky po dobu celých dějin.

Kdybych dnes řekl, že Bůh neexistuje, lhal bych. Stal jsem se ze Šavla Pavlem a ihned jsem začal navštěvovat každou neděli evangelické bohoslužby. Četl jsem si v Písmu, které jsem dostal darem. Bůh mi poslal do cesty mnoho lidí, abych k němu přišel blíž. Ale v církvi, do které jsem se vrátil, jsem se brzy necítil dobře. Toužil jsem po něčem opravdu velkém a božském, po tom, co jsem dříve díky velké milosti poznal. Jedno katolické poutní setkání přineslo rozhodnutí, Ježíš obrátil můj pohled na svou Matku, která spolu s učedníkem stála pod křížem, a já jsem poznal: Maria je moje nebeská Matka. Ten den jsem vzal Marii k sobě jako učedník, dal jsem jí vstoupit do svého života a od té chvíle nelituji dodnes ani jednoho dne. Ona mě jako Matka přivedla ke svému Synu a do katolické církve, kterou založil na Petrovi, člověku, který sám poznal svou vlastní velkou slabost a zbabělost. K popsání toho, co jsem prožil se svým Pánem, musel bych naplnit celé knihy.

Konvertoval jsem 23. 3. 1991 a krátce nato jsme s mojí ženou oslavili sňatek (18. 5. 1991). Naše svatba byla darem Boží milosti i pro druhé, protože ten den našlo mnoho lidí znovu Boha. Bylo to pro nás krásné, když jsme to prožívali. Jako poděkování jsme vykonali pouť do Lurd. Od té doby jdeme spolu společnou cestou víry.

Brzy nato začalo očišťování naší víry. Touha mojí ženy po dítěti skončila nejdříve potratem. Vykonali jsme několik poutí do Lurd a mnoho křížových cest se společnou bolestí v srdci, aniž bychom to chápali. Pak nám Bůh v roce 1994 daroval první dceru Terezii, pak následovaly další dva samovolné potraty. V roce 1998 se nám narodila druhá dcera Veronika.

Ani po stránce povolání jsme to neměli lehké. Osamostatnil jsem se v podnikání a měl jsem málo času pro mladou rodinu a pro Boha. Lidé, kteří jdou po

cestě uzdravení a pravé svatosti, mi mohou potvrdit, že se nedaří sloužit dvěma pánům. Mnoho lidí se pokouší sloužit Bohu i světu a vyhnout se cestě kříže a mluví o této cestě jako o zlaté střední, ale ve skutečnosti taková cesta neexistuje. Bohužel mnozí z těch, kteří kdysi začali dobře na naší svatbě, z této cesty opět sešli, čehož velice litujeme. Ale jiní lidé se za nás v době tvrdých zkoušek modlili, a tak nám dodali síly pro další křížovou cestu.

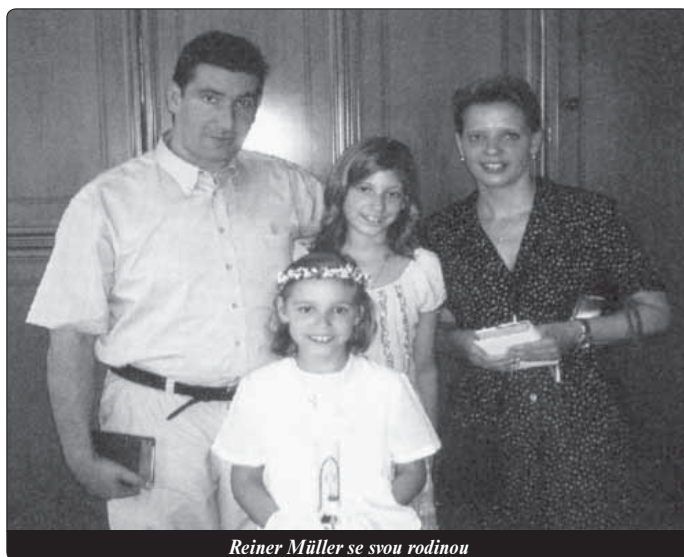
Cesta s Ježíšem je cesta kříže, ale nikoliv takového, který si sami bereme a pak ho nese s reptáním a pokládáme se ve zbožném sebezalíbení za mučedníky. Takovému sebezalíbení jsme podlehl i my, jako mnoho křesťanů před námi. Ne, Ježíšova křížová cesta je cesta Pána, na které jde katolík cestou sebezapření, daleko od lidské útěchy, jak to dosvědčují četní svědci ze všech staletí. Jen v této úplné bezútěšnosti nám může Ježíš být opravdu nablízku, zde s ním můžeme opravdu rozmlouvat. On nám může darovat svůj pokoj, který svět dát nemůže. Vnitřní pokoj nezaručuje vlastní síla a suverenita.

Boží láska, která se v takových situacích vlévá do našeho srdce, nám umožňuje, že zachováme věrnost. Jen tato milost a nic jiného nás může uschopnit k této věrnosti. Zde se projevuje věrnost Boží radosti. Tato cesta vedla až ke ztrátě naší firmy, tedy k úplnému hospodářskému krachu. Co to znamená ve společnosti výkonu, je možno si snadno představit. Jsme pak v očích světa podobně jako Ježíš těmi, kteří zcela zkrachovali. Bližší okolnosti nebudu vysvětlovat, kromě Boha, mojí ženy a mne je nikdo nezná.

Abychom se v této situaci ještě více přimkli k Bohu, dovolila božská prozřetelnost, abychom byli na veřejnosti pomlouváni a očerňováni. Přátelé, které jsme pokládali za přátele ve víře, se od nás odvrátili a distancují se

dodnes. Bez lidské útěchy však byla Boží útěcha a jeho láska ještě zřetelnější. Mohli jsme zakusit Boží útěchu, jak se každému nestává. Boží prozřetelnost nám přispěla pomocí, jakou jsme předtím nikdy nepoznali. Naše láska k Bohu a naše víra byly podrobeny tvrdé zkoušce, ale jeho útěchou jsme byli posílněni a o mnoho obohaceni. Prožívali jsme zázrak za zázrakem, o jakých se čte jen v knihách a nad kterými se potřásá hlavou, protože to pokládáme takřka za nemožné. Bůh nám poslal nové přátele, kteří nesou podobný kříž.

Reiner Müller se svou rodinou

rodin troskotá, protože jim chybí to pravé bohatství. Třeba překročily dávno hranici nezbytného materiálního nadbytku, trpí však duchovně nouzí, ze které jim koloběh současného konzumu nepomůže.

Čas k lásce

Těmto rodinám chybí čas k lásce, ke smíchu, k pláči, k modlitbě, ke společnému životu. Je to čas, o který byly oloupeny, aniž to věděly. Jako náhradu dostávají peníze – úspěch, peníze – úspěch, peníze – úspěch... a na konci stojí jen smrt. Smrt vztahů, smrt manželství, smrt rodiny, smrt národů, smrt kultur... a vlastní osobní smrt. Tedy co pomůže člověku, i kdyby získal celý svět? A když nevěří ve věčnost, co mu to zde všechno pomůže? Stále je zaměstnán svými penězi, aby si zajistil svůj úspěch, a nemá čas na tak „banální věci“, jako život, smích, modlitba, společný život. Je mrtvý dříve, než umře.

Aby Boží láska nezůstávala jen v mojí rodině, podávám toto svědectví, abych všem dal odvahy vystoupit z toho koloběhu smrti. Protože především rodina jako základní jádro života potřebuje plnost, jaké dosáhne jen u Ježíše. Z toho důvodu jsme založili r. 2004 laické hnutí Lepanto, které se skládá z rodin následujících Krista, které důsledně zachovávají modlitbu, především rodinný růženec. To vede ke spojení s papežem a s učitelským úřadem katolické církve. Máme v úmyslu založit seminární centrum pro oživení rodin, školy, kde se rodiny ve volném čase mohou učit prostému životu s Bohem a ve víře.

Je to dílo Božího milosrdenství, ale také materiální pomoci věřících. Jezdím a vydávám svědectví o svém životě i o cíli hnutí Lepanto, které má být společným místem rodinného života, aby rodiny opět našly pokoj v Bohu.

E-mail: mueller-Lepanto@t-online.de

Z Leben 14 přeložil-lš

O ČEM SE NEMLUVÍ, JAKO BY NEEEXISTOVALO

Problémy, o jakých se nám
ani nesnilo

AIDS v Jižní Africe

Na světě je 15,2 mil. dětí, kterým rodiče zemřeli na AIDS. Probíjeji se životem samy nebo zůstaly na krku prarodičům. Nejhorší je situace v Jihoafrické republice. P. Stefan Hippler je farářem německé farnosti v Kapském Městě a pracuje zde s postiženými.

14letá dívka je hlavou rodiny. Musí se postarat o 10 sourozenců. Bojují o přežití a domáhají se od státu podpory. To je v Jižní Africe na denním pořádku. Rodiče i prarodiče zemřeli na AIDS. Zákon dovoluje, aby si tyto děti počínaly jako dospělí.

Děti zde samy vedou rodinu. Mohou obdržet jednou měsíčně podporu asi 90 €. S tím musí přežít celá rodina o deseti až patnácti dětech. Vzdělání jde přitom samozřejmě stranou. Tak si připravujeme problémy pro budoucí generace.

Nejsou peníze na školní pomůcky. Když se děti ujmou prarodiče, jsou tím zpravidla přetížení, tělesně i finančně.

Děti přijdou často na svět jako HIV-pozitivní a potřebují lékařskou péči. Té se dostává sotva 10 % dětí, chybí léky, které nutně potřebují pro přežití.

V Jižní Africe je asi 6 milionů lidí HIV-pozitivních. Asi 1,5 mil. z nich potřebuje lékařskou podporu. Ošetřujeme z nich 300 000, a to jsme u konce svých možností. Proto v Jižní Africe umírá denně 1000 lidí na následky AIDS a HIV.

Do roku 2010 ztratí 20 milionů dětí své rodiče. Nejvíce sirotků AIDS žije v Jižní Africe. Zde jsou s tím velké problémy, ale politikové o tom neradi slyší.

Souvisí to se sexualitou. Lidé nejsou schopni se ovládat a politikové mají problémy, když o tom mají hovořit. Ministryně zdravotnictví byla jediná, která do věci vnašela trochu světla, ale sám prezident ji odvolal.

Podle Kath-net

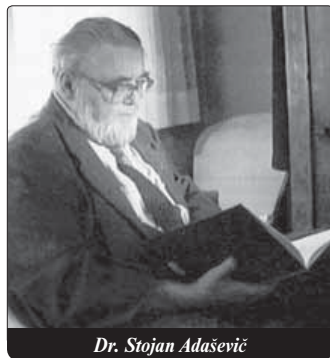
Fritz Poppenberg

Vzdal se svého krvavého řemesla

Nebylo snadné najít adresu muže, který provedl více než 60 000 potratů. Tim nechci říct, že potratovi lékaři žijí ve skrytu a vyhýbají se veřejnosti. Oni jsou součástí veřejnosti: např. norimberský lékař Freudemann dává interview, nechává se zobrazit v novinách a hlásá, že ho jeho povolání naplňuje radostí.

Nebylo snadné najít adresu bělehradského lékaře, protože nyní žije izolován od veřejnosti, a to od té doby, kdy ho pro jeho postoj politika i média pokládají takřka za „neosobu“. Neboť Dr. Stojan Adašević už nechce vykonávat své povolání, a to od té doby, kdy zjistil, že zatím usmrcoval lidské bytosti. Od té doby nejen že odložil své krvavé řemeslo, nýbrž také pozvedl svůj hlas proti usmrcování nenarozených dětí.

Ostatně vedle Dr. Adaševiće jsou další lékaři, kteří nechtějí dále provádět potraty. Mezi nimi Dr. Bernhard Nathanson z New Yorku, který vedl největší potratovou kliniku a osobně provedl na 40 000 potratů.

Dr. Stojan Adašević

V průběhu natáčení svého filmu „Marie a její děti“ jsem slyšel o Dr. Adaševićovi a spontánně jsem se rozhodl, že ho v Bělehradě navštívím a provedu s ním rozhovor.

Je extrémně horký letní den, když jsem přistál na letišti v Bělehradě. Cesta taxíkem do města vedla kolem velkých rozbořovaných budov a končí před opravdu vysokou budovou, kte-

rá se nachází v jedné méně frekventované boční ulici.

Dr. Adašević mě již očekává a vede mě temnou chodbou plnou nábytku do jasněho pokoje, kde mi nabízí místo. On sám se posadí na křeslo, těžce přitom dýchá a omlouvá se, že mu neslouží nohy. Když jsem mu podal malou pozornost, černou pánskou čokoládu, bolestně se usmál: „Milý pane Poppenbergu, to bylo právě to špatné – mám cukrovku!“

Ale usmívá se a ukazuje na kuchyň, kde jeho paní připravuje kávu, a šeptá: „Čokoládu musíme schovat!“

Dr. Adaševićovi je 70 let, ale v rozhovoru nikoho nenechává na pochybách, že chce zbývající čas života aktivně využít. Pokládá potrat za násilnou válku mezi narozenými a nenarozenými.

Dr. Adašević hovoří:

„Před krátkou dobou byli narození sami ještě nenarození. Měli však to štěstí, že je nezachytila potratová mašinerie. Ale nyní usmrcují nenarozené – narození usmrcují nenarozené.“

Bělehradský lékař ví, o čem mluví, protože sám usmrtil 62 000 nenarozených dětí.

Jednoho dne v zimě, vzpomíná si, byl výpadek proudu, nejela tramvaj a on musel ze svého pracoviště v nemocnici jít domů pěšky zasněženými ulicemi. Cestou se dostal do rozhovoru s jedním katolickým knězem, kterého už několikrát viděl a který měl s ním stejnou cestu.

„Ptal se mě na moje povolání a já jsem mu s velkou hrdostí líčil, že ženy, kterým jsem provedl potrat, nepocítily žádnou bolest.“

Na to mi odpověděl, že ty ženy možná opravdu nepocítovaly bolest, ale rozhodně ji pocítovaly ty děti, které jsem při tom usmrcoval, a to velice silně. To jsem pokládal za nesmysl a řekl jsem mu, že embrya nemohla pocítovat žádnou bolest, proto-

že ještě nemají rozvinutou tkáň. Ale kněz byl toho názoru, že zabíjím živé bytosti.“

Jako student medicíny se musel v komunistické Jugoslávii učit, že mezi potratem a odstraněním slepého střeva není žádný podstatný rozdíl a že lidský život začíná teprve narozením a prvním křikem. Mimo to se podle evoluční teorie učil, že v prvních týdnech vývoje prochází embryo zvířecími stadii a není to lidská bytost.

I když toto dobrodružné tvrzení pocházelo z pověstných „důkazů“ Ernsta Haeckela a jeho svévolné falšování světově známý embryolog prof. Erich Blechschmidt vyvrátil (viz Světlo 12/2007), v komunistických učebnicích se nic nezměnilo. Proto se lidskému embryu nepřipisovaly žádné lidské vlastnosti a podle toho se s ním jednalo.

„Při potratu dítěte starého dva nebo tři měsíce pomocí kyrety a potratových kleští se krev a zbytky splachovaly na toaletě.“

Při potratech vakuovou kyretou je dítě rozdrceno na malé kousky a ty se rovněž házely na toaletu. Větší kousky dětí starých čtyři a více měsíců se nosily do sklepa a spalovaly v kotelně ústředního topení.“

Připomnělo mi to jedno místo, kde lidé také byli usmrceni a pak spáleni v peci.

Dr. Adašević vzal jednu knihu a podal mi ji se slovy.

„Tato kniha vyvolala velký rozruch. Napsal jsem ji v angličtině. Otázka zní: Co se děje s většími dětmi poté, co byly utraceny? Musíte vědět, že byly nějakou dobu v naší nemocnici a nebyly spáleny.“

Paní Adaševićová přinesla horkou vodu a rozpustnou kávu a řekla něco v srbochorvatštině, což jsem identifikoval jako cukr a mléko. Dříve než jsem jí mohl poděkovat, její pozornost byla odvedena jinam, protože objevi-

la mezi papíry schovanou čokoládu a – pokud jsem vyrozuměl – kárala svého muže za pokus sebeublížení.

„Nemohu před ní nic schovat,“ říká Dr. Adaševič rezignovaně, když odešla, a my se vracíme k našemu tématu.

„Asi jste o tom nic nečetl, ale já jsem za 42

let svého povolání všechno viděl a zde částečně popsal. V 70. letech bylo v naší nemocnici několik velkých mrazicích boxů, do kterých se házelo všechno, co jsme vytáhli z rodiček při potratu: paže, nohy, hlavy – všechno.

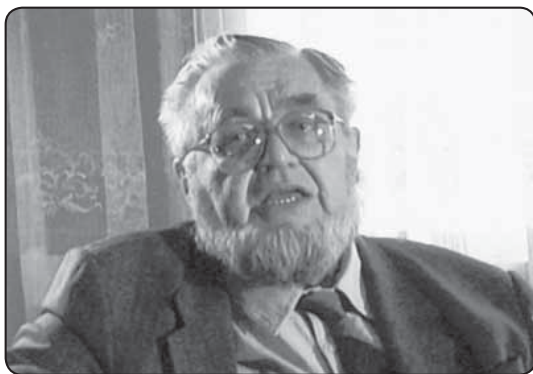
Po několika týdnech, když byly boxy plné, přicházeli nějací lidé, aby to všechno odnesli a zhodnotili. Tak to šlo několik let, ale pak byly náhle boxy odstraněny. Bylo to asi roku 1975 nebo 1976. Pak byly dětské mrtvolky spalovány v ústředním topení.“

Nikdo nevěděl, proč byly mrazicí boxy náhle odstraněny, ale po několika letech obdržel Dr. Adaševič z Francie jednu knihu, kde byl popsán následující případ.

„Na hranici mezi Švýcarskem a Francií zadrželi celníci dva kamiony z Jugoslávie a Rumunska, protože něco nebylo v pořádku. Když byly kamiony otevřeny, našly se tam zmražené části utracených dětí. Zděšení celníci zavolali policii. I novináři se to dověděli, takže z celé záležitosti byl skandál.“

Dr. Adaševič vychází z toho, že příčinou odstranění mrazicích boxů z nemocnice byl právě tento skandál. Utracené děti byly jako „lidský materiál“ zpeněženy a zužitkovány. Tak je tomu dodnes.

„Pak jsem se dočetl v novinách, že v komunistické Číně byly v jedné významné restauraci na jídelním lístky zbytky utracených dětí. To se mi však zdá tak strašné, že tomu nemohu uvěřit.“

Vzpomněl jsem si na jednu výstavu v Berlíně, která strašným způsobem ukazovala, jak velice blízko mají komunistický materialismus a pohrdání člověkem. Bylo zde svědecky a fotograficky dokumentováno, jak jsou v komunistické Číně odsouzeným k smrti krátce před pravou odnímány z živého těla orgány, které se na mezinárodním trhu zpeněžují jako určené pro transplantaci.

Dr. Adaševič o tom rovněž slyšel a má pro komunistickou Čínu jediný výraz: *Jatka!*

Přemýšlel jsem, zda mu mám říct o svém dobrém známém, nedávno zemřelém malíři Immerdorfovi, příteli kancléře Schrödera, který se svou svalovou nemocí cestoval do Číny, kde podstoupil terapii pomocí injekcí produkovaných z embryonálního buněčného materiálu. Mezi desetitisíce těchto embryí byly také děti, které byly proti vůli rodičů vytrženy z těla zoufalých žen a usmrceny.

„Musel jsem stále přemýšlet o slovech katolického kněze, že totiž usmrcují lidské bytosti. A když jsme v 80. letech dostali do nemocnice ultrazvukové diagnostické aparáty, pomalu jsem měnil názor. Mohl jsem na vlastní oči vidět, jak v těle dítěte začíná tlouci srdce, jak dítě pohybuje rukama a nohama, jak cumlá svůj palec. Viděl jsem na obrazovce, jak se dítě při potratu obrací z jednoho do druhého kouta mateřského lůna a snaží se vyhnout ohrožujícímu nástroji.“

Ale teprve když dr. Adaševiče noc co noc přepadaly hrůzo-

strašné sny, ve kterých před ním utíkaly děti, začal pomalu chápat dosah svého jednání.

„A pak jsem viděl ve snu docela malé dítě. Vzal jsem ho do rukou a zvedl. Dítě mělo čtyři nebo pět let a začalo strašně křičet: – Pomoc, pomoc, vrah je zde! Pomozte mi, přišel vrah!“

Ale rozhodující byl jeden jeho strašný zážitek.

„Zpozořoval jsem, že ručka, kterou jsem vytáhl z lůna, se pohybuje a svírá. Myslel jsem, že je to jen reakce nervů, které přišly do styku s jódem, který pokrýval nástroje. Ale když jsem vytáhl nožku, chovala se stejně. Vnitřní hlas mi řekl. – Teď už jenom potřebuješ vytáhnout srdce! A skutečně, vytáhl jsme maličké srdce, které tlouklo stále pomaleji, až zemřelo. V tom okamžiku mi bylo jasné, že jsem usmrtil člověka.

Byl jsem tak zděšený, že jsem se začal tiše modlit k Bohu, aby mě vysvobodil z toho stavu, do kterého jsem upadl pro svou hloupost a zaslepenost.“

Bezprostředně nato požádal Stojan Adaševič nemocnici, aby už nebyl zaměstnáván v potratové klinice. Bylo mu vyhověno, ale – jak už to v totalitním systému chodí – byla mu krácena mzda, jeho děti začaly mít obtíže ve škole a byla proti němu zahájena mediální nenávistná kampaň. Ale to ho nijak neodradilo od jeho rozhodnutí. Připojil se k hnutí na ochranu života a bojuje proti potratům. Potratovým lékařům, ať už jsou v Bělehradě, Frankfurtu nebo v Paříži, říká:

„Dejte si pozor! Máte kromě rozumu také city a máte také duši a jednoho dne, ne-li již dnes, budete muset zaplatit za to, že jste usmrcovali nevinné lidi.“

Není hlasu, který by o tom mluvil přesvědčivěji než hlas Dr. Stojana Adaševiče.

*Z Der Fels 8-9/2007
přeložil -lš-*

TĚŽKÁ SITUACE MISIJNÍCH ZEMÍ

Jean Marie Kazitonda, který je v biskupství Gitegyx v Burundi odpovědný za školství, ostře kritizoval západní průmyslové země. „Nechceme levnou kopii vašeho životního stylu,“ řekl tento 35letý kněz listu Tagespost ve Würzburgu. Bohaté země a také OSN by rády zavedly v Africe novou formu kolonialismu. Zde v Evropě se stále mluví o Církvi, jako by ona byla odpovědná za všechno, co bylo v Africe uděláno špatně.

„Mnoho dětí má AIDS. Ale budme upřímní: Církev dělá opravdu mnoho. Kritika na její adresu je směšná a mnoho lidí u nás to uráží. Lidé, kteří kritizují Církev za to, že odmítá kondomy, nemají o věci ani tušení. Za rozšíření AIDS nemůže Církev, ale chudoba, nouze a bezvýhodná životní situace lidí v této zemi.“

Biskup Kazitonda vytýká bohatým zemím, že mají v zemi především hospodářské zájmy: „Když se podíváme, jak rychle bohatnou lidé, kteří se podílejí na projektech AIDS, můžeme nabýt dojmu: My zde umíráme na AIDS a jiní z toho žijí a bohatnou.“

Církev je jediná instituce, která lidem připomíná potřebu věrnosti mezi muži a ženami. Proto církev v Burundi požaduje, aby páry, které chtějí uzavřít sňatek, se nejdříve podrobily testu AIDS. Je v tom „velký pastorační problém“. Mladý muž ví, že je nakažen, ale odmítá test, vezme si zdravou ženu a ihned ji nakazí. To se rovná vraždě.

Zvláštní význam má v Burundi katolické školství. Výchova je jediná možnost, jak vyvést lidi z této bídy a z této politické situace. Máme v diecézi 76 základních škol a budujeme další. Máme také dvacet gymnázií. Chceme, aby všichni mohli jít do školy. Důležité jsou přítom i internáty, protože vzdálenosti jsou příliš velké. Chybí nám však prostředky pro odbornou výchovu, zemědělství a řemesla. Jsme vděční Evropě za každý příspěvek. Burundi upadla u mnoha lidí do zapomenutí.

Podle Kath-net

Jitřenka, zář plnosti dne spásy

Vznik svátku Narození Panny Marie se klade do Jeruzaléma, přesněji do posvěcení chrámu v blízkosti rybníka, kde podle tradice stál domek Jáchyma a Anny. Na jeho troskách vybudovali křižáci kostel zasvěcený „Panně Marii, kde se narodila“, který je dnes kostelem sv. Anny. Od 5. století zde poutníci uctivali místo narození Panny Marie.

Na Západě se tento svátek připomíná od 7. století jako poslední ze čtyř velkých mariánských svátků východního původu: Zvěstování, Představení v chrámě, Nanebevzetí a Narození. Ty představovaly po dlouhá staletí sloupy liturgické zbožnosti k Panně Marii.

Ode svého narození, které bylo od věčnosti přítomno v Boží mysli, zaujímá Panna Maria privilegované místo v dějinách spásy. Neboť „ta, která má porodit, porodí, zbytek tvých bratří se vrátí k synům Izraele“ (Mich 5,2-5) a všichni se sjednotí v Emanuelovi, kterého počne Panna z Ducha Svatého jako novou generaci synů Abrahámových.

V den jejího narození – zpívá byzantská liturgie – „začínají vát vánky zvěstování spásy“. Proto byzantská liturgie nazývá tento svátek úsvitem spásy, proto je 8. září pro ni začátkem liturgického roku: Maria otevírá svým narozením rok Kristových tajemství.

Hvězda, která předchází slunce

Mše je dnes uvedena touto antifonou: *Slavíme s radostí narození blahoslavené Panny Marie: z ní vzešlo Slunce spravedlnosti, Kristus, náš Bůh.* A modlitba po přijímání připomíná blahoslavenou Pannu jako *nadějí a jitřenku spásy pro celý svět.* Její narození ohlašuje den bez západu, den Krista Pána.

Narození Panny Marie

Jako slunce se neobjeví na obloze nečekaně, nýbrž předchází je úsvit, tak *světlo, které vychází z výsosti, aby zazářilo těm, kdo žijí v temnotě a ve stínu smrti,* předchází Panna, Dcera síonská, hvězda jitřní, která přináší světu *světlo pravé, které osvěcuje každého člověka* (Jan 1,9). Jako

doprovod tohoto obrazu představuje ji *Akhatistos* jako „planoucí pochodeň pro ty, kteří leží ve stínu,“ a jako tu, která „zapaluje božské světlo“. Opěvuje ji jako hvězdu, která obnovuje stvoření: „Zdrávas, hvězdo, která předcházíš slunce, lúno, ve kterém se vtěluje Bůh. Zdrávas, skrze tebe se obnovuje stvoření.“ Sv. Jan Damascenský v tento den kázal: „Dnes bylo na zemi stvořeno nebe. Dnes pro svět začala spása.“ Ve skutečnosti narození nejsvětější Panny sestoupilo na zemi z nebe.

Panna počátků i naplnění

Pro byzantskou liturgii ideálně končí liturgický rok 15. srpna slavným nanebevzetím Panny Marie. Nová žena ve svém zrození je dokonalý obraz Církve, protože oslavena ve svém tělesném lidství je Maria již jako součást naší země ve věčném Božím nebi. V ní se vidí Církev jako v sobě dokonale uskutečněna. Jaký je to klíč ke křesťanskému tajem-

ství, ve stejné době se představuje věřícím jako okamžik zrození i jako konečný okamžik vykoupení! Je Pannou počátků i naplnění, je počátek již naplněný.

1. V Pánově oznámení dceři síonské, úsvitu nové doby, má počátek Nová smlouva. Od svého povolání za Matku Boží září Maria jako nejpřednější vrchol víry Izraele, jediného dědice Abraháma, otce naší víry. Jan Pavel odhaluje: „Jestliže víra Abraháma představuje počátek staré smlouvy, víra ve zvěstování Panně Marii dává počátek nové smlouvě“ (Redemptoris Mater 14). V síle víry Marie přítomné při Kristově narození je přítomno zrození Církve. Jako Maria sehrála jedinečnou roli při vtělení Božího Slova (Lk 1,26-38), tak pokračovala až do naplnění ve velikonočním tajemství a z životního dechu Ducha Letnic se narodila Církev (srov. Sk 1,12-14; 2,1-4).

2. Jitro je otřásající hodinou zmrtyvýchvstání Páně. A Maria, první z věřících, očekávala otřásající zmrtyvýchvstání Syna. O velikonoční noci podle sv. Ildefonza z Toleda (7. st.) poznala v oslaveném těle Syna ty údy, které ona vytvořila ve svém panenském lůně. Ona bude chránit syny Syna, údy, které ona porodila v lásce svrchované oběti pod křížem. Jako „Apoštolka“ apoštolů a svědek zmrtyvýchvstání stojí ve „svatě zahradě“, aby sama hlásala nový život učedníkům Syna, kteří přicházejí k prázdnému hrobu.

3. Panna Maria jako učenlivá a pokorná služebnice od úsvitu spásy střeží žárlivě slova Syna ve svém srdci (srov. Lk 2,19.51). Svátý Sofronius Jeruzalémský ji nazývá *Knihou Slova*, „otevřenou knihou Kristovy Moudrosti“; od jejího panenského lůna je možno naslouchat a rozjímat o Slovu života. Ona, která dala světu poznat Slovo spásy, naslou-

chá mu jako sestra, jako matka i jako učitelka duchovního života (Marialis cultus 21).

4. Úsvit je hodinou oběti a prvočinou modlitby. Maria se představuje jako velitelka kůru a jako první v řadě Církve, modlící se poutnice v čase. Zpěvem Magnificat ohlásila nový zpěv mesiánské doby. Od tohoto hymnu, který dvacet staletí zaznívá bez ustání v Církvi, přijímají věřící žalmovou chválu a modlitbu děků. S ní jako s prvním „Evangelistou“ a Matkou víry počíná víra na zemi.

5. Úsvit je hodina oběti a eucharistické hostiny. A Maria je služebnice velikonoční oběti již od Ježíšova zrození. Při představení v chrámě, *aby obětovala Syna* (Lk 2,22), již předznamenává *Stabat Mater* u paty kříže. Ona žije jako určitý druh „anticipované Eucharistie“, která bude mít své naplnění ve spojení se Synem v umučení a vyjádří se po Velikonocích v její účasti na slavné Eucharistie (srov. Ecclesia de Eucharistia 56). Od počátku připravuje srdce dětí na plnost velikonoční hostiny.

6. Úsvit je hodina, ve které se země obmývá rosou, která je evidentní předtuchou oplodňujícího působení Ducha při Zvěstování a o Letnicích. Osobní Mariiny Letnice v Nazaretě jsou predehrou a anticipací apoštolských Letnic. Tentýž Duch, který sestoupil na ni a zastínil ji, bude vytlit Ježíšem po nanebevstoupení na apoštoly, kteří obdrží sílu Ducha Svatého, aby byli jeho svědky až na kraj světa.

Maria, vrchol dějin Izraele, žena, která je rozhraním mezi Starou a Novou smlouvou, predehrou naplnění plánu spásy, okamžikem klíčení nového svatého Izraele, již od svého zjevení na zemi se tato vždy Panna představuje společenství věřících jako nová Eva, dokonalý vzor učedníka, jako Církve již uskutečněna.

*Podle Madre di Dio
8.-9. srpna 2007
Přeložil -lš-*

Maria - eucharistická žena

Alexis Henri-Marie Lepicier OSM († 20. května 1936) byl po léta profesorem dogmatiky na papežské univerzitě Propaganda Fide, pak generálním představeným Ordo servorum Mariae, apoštolským vizitátorem v Indii a dnešní Etiopii a konečně kardinálem. Vyprávěl jednomu knězi, jak jednou po šťastném ukončení vizitace v Etiopii v roce 1927 podával papeži Piu XI. svou zprávu. Přitom mu referoval, jak etiopští katolíci mají troji zvláštní úcty pro tři bílé postavy: pro bílou Hostii v Nejsvětější Svátosti oltářní, pro bělostnou postavu Panny a Matky Boží Marie počaté bez poskvrny a pro bíle oděného zástupce Ježíše Krista na zemi... Když to Pius XI. slyšel, vstoupily tomuto přísnému papeži slzy do očí.

Svatý Jan Bosco měl jednou sen, který vyjadřuje totéž. Viděl loď Církve s papežem u kormidla na širém moři. Moře bylo velice rozbouřené. Ze všech stran napadaly loď Církve jiné lodi. Náhle viděl papež, jak z moře vystoupily dva sloupy. Na jednom sloupu byla velká bílá Hostie a pod ní stál nápis: „Spása věřících“. Na druhém byla bíle oděná Matka Boží a pod ní bylo napsáno: „Pomocnice křesťanů“. Papež se snažil zavést loď mezi oba sloupy, což se mu nakonec podařilo. Zakotvil loď mezi dva sloupy, takže rozbouřené moře jí nemohlo uškodit. Když to spatřily nepřátelské lodi, nastal mezi nimi zmatek a strach a daly se na útěk.

I v tomto vidění Dona Boska vidíme tři bílé postavy: papeže na lodi, Eucharistii a Pannu Marii. V posledních letech bylo možno pozorovat zřetelně a nápadně, jak tyto tři postavy určují život Církve, jak papež Jan Pavel II. i Benedikt XVI. vedou loď Církve mezi oba sloupy Eucharistie a Matky Boží.

Vzpomeňme na Rok růžence (2003) a papežskou encykliku *Růženec Panny Marie*, kte-

rá přispěla k prohloubení úcty k Panně Marii. Pak na encykliku *Ecclesia de Eucharistia* a Rok Eucharistie, který začal listem Jana Pavla II. *Mane nobiscum, Domine* a který zakončil Benedikt XVI. biskupským synodem a postsynodálním listem *Sacramentum caritatis*.

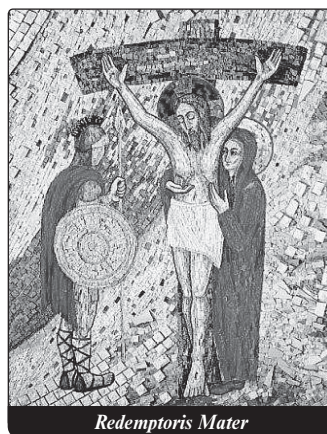
Existuje tedy hluboký vztah mezi tajemstvím Eucharistie a Pannou Marií - a mezi petruskou službou. Ježíš a Maria jsou neoddělitelní. To je vyjádřeno ve starodávném hymnu k Božimu Tělu od sv. Tomáše Akvinského: *Ave verum Corpus natum de Maria Virgine - Bud' zdrávo, pravé Tělo, narozené z Panny Marie*. Teologie má pro tuto pravdu krásnou větu: *Caro Christi Caro est Mariae* - Tělo Kristovo je (svým původem) tělo Marie.

Svatý František Saleský to jednou formuloval takto: *Chceš-li být sprýzněn s blahoslavenou Pannou Marií, jdi k svatému přijímání. Protože když přijímáš Nejsvětější Svátost, přijímáš Tělo z jejího těla a Krev z její krve. Neboť předrahé Tělo Spasitele přítomné v Nejsvětější Svátosti vzniklo v lůně Panny z její nejčistší krve* (Hölbeck, *Nejsvětější Svátost a svatí*, s. 423).

Existuje jeden čestný titul, který obdržela Panna Maria před sto lety a který krásně vyjadřuje vztah mezi Pannou Marií a Nejsvětější Svátostí: „Naše milá Paní od Nejsvětější Svátosti.“ Svátý Petr Julian Eymard, zakladatel

eucharistiánů, dal Panně Marii tento titul. Svátý papež Pius X., papež Eucharistie, tento titul několikrát potvrdil a spojil s odpustky pro toho, kdo Pannu Marii vzývá pod tímto titulem.

Služebník Boží Jan Pavel II. ve své encyklice *Ecclesia de Eucharistia* věnoval Matce Boží jednu kapitolu nadepsanou *Ve škole*

Redemptoris Mater

le Marie, „ženy Eucharistie“, kde píše: *Chceme-li objevit důvěrný vztah, který poutá Církev k Eucharistii, v celém jeho bohatství, nesmíme zapomínat na Marii, Matku Církve* (53).

A Kongregace pro posvátné obřady, která vydala pro Rok Eucharistie směrnice a pokyny, píše: *Ve škole této „eucharistické ženy“ kéž se probudí „úžas“ nad tajemstvím těla a krve Kristovy, ze kterého má Církev žít s rostoucí horlivostí* (Úvod kardinála Arinzeho).

V roce 1999 byla v kapli „Redemptoris Mater“ odhalena no-

vá mozaika. Vidíme na ní ukřižovaného Pána. Maria Ježíše objímá a drží, či lépe podbírám levou rukou jeho tělo. Pravou rukou zachycuje Kristovu krev, která vytéká z jeho boku. Tak jako Ježíše v Betlémě porodila a přinesla celému světu, tak ho chce i nyní přinést jednomu každému v Nejsvětější Eucharistii.

Zmiňovaný titul *Naše milá Paní od Nejsvětější Svátosti* ukazuje, jak Maria ve své roli jako Prostřednice všech milostí má také výsostné právo nad milostmi spojenými s Eucharistií. Protože tato svátost je nejjistější cestou ke spáse, je to skvostný plod vykoupění skrze Ježíše Krista. Proto je posláním Panny Marie pečovat o to, aby byl Ježíš v této svátosti poznáván a milován.

Je jejím úkolem rozšířit Eucharistii do celého světa a bránit víru v Eucharistii proti hereetikům a nevěřícím. Maria připravuje duše pro přijetí svatého přijímání, nabádá je k návštěvám Nejsvětější svátosti a k tomu, aby držely trvalou stráž u svatostánků. Maria je pokladnicí Nejsvětější Svátosti, všech milostí, které k ní vedou, a všech milostí, které z ní vycházejí.

Jaké praktické důsledky z toho vyplývají? Svátý Ludvík Maria z Montfortu ve své knize *O pravé mariánské úctě* věnuje jednu kapitolu způsobu, jak přistupovat ke svatému přijímání v duchu mariánské úcty. Doporučuje nám, abychom přijímali Pána s Marií (266):

Pokorně poprosíš tuto laskavou Matku, aby ti propůjčila své srdce, abys přijal jejího Syna do stejných podmínek jako Ona. Připomeneš jí, že se jedná o slávu jejího Syna, aby nebyl vložen do srdce tak znečištěného jako tvoje a tak nestálého, které by mu jistě ubíralo jeho slávu nebo které by jej ztratilo. Kéž by přišla a přebývala u tebe, aby tam přijala svého Syna... Požádej ji o její srdce těmito něžnými slovy: „Přijímám Tě za své všechno. Dej mi své Srdce, Maria!“

Z-sks- 29/2007 přeložil -lš-

NĚMÉ ZJEVENÍ V IRSKU

Ve čtvrtek 21. srpna 1879 kolem sedmi hodin odpoledne spatřily 45letá Mary McLoughlin a 29letá Mary Byrne na fasádě farního kostela v Knock Mhuire (Irsko, hrabství Mayo) „zářící obrazy“. Užaslé ženy došly k závěru, že se musí jednat o zjevení svaté Panny, a upozornily na to další lidi. Šestnáct osob se sešlo a pozorovaly zjevení po dobu dvou hodin. Déšť jim zabránil, aby setrvali až do konce. Někteří odešli dříve, pak se vrátili a viděli stejnou situaci jako předtím.

Svatá Panna se vznášela 30 až 60 cm nad zemí. Byla středně velká, bíle oděná, se zlatou korunou na hlavě. Doprovázel ji svatý Josef a svatý Jan Evangelista. Ten se zjevil jako biskup, který káže, s malou mitrou na hlavě. Svědkové viděli také oltář, na kterém se nacházel beránek, a byl opatřen křížem. Zjevení nedoprovázela žádná poselství ani slova, ale došlo zde k řadě tělesných uzdravení.

Arcibiskup ustavil ještě týž rok vyšetřující komisi, která v dalším roce došla k pozitivním závěrům. Biskup povzbudil poutníky, aniž by rozhodl o nadpřirozeném původu tohoto zjevení. V roce 1936 otevřel Mons. Gilmartin, arcibiskup v Tuanu, lékařskou kancelář k prověření zázračných uzdravení a novou komisi, která potvrdila závěry z roku 1880.

„Irské Lurdy“ přitahují stále masy poutníků. V roce 1976 byl zde postaven nový kostel, který posvětil primas kardinál Conway. R. 1979 navštívil toto místo papež Jan Pavel II.

R. Laurentin, *Dictionnaire des Apparitions*, Fayrad 2007
Překlad -lš-

Wolfgang Stadler

Pius X. - aktuální poselství pro nás

Svatý Pius X. je jednou z neobdivuhodnějších osobností a patří k těm omilostněným, jejichž život navzdory nouzi a těžkostem probíhal ve stálém, takřka rovnoměrném vývoji, evidentně řízeném Božím vedením, které jen málokterí přijímají s takovou otevřeností, i když je v podstatě nabídnuto všem.

Úžasné je především, jak tento muž zůstal jako papež v cílevědomosti své práce přesně týž jako kaplan, farář, jako biskup nebo benátský patriarcha. Jeho životní program: „Všechno obnovit v Kristu“, který uplatňoval již jako kaplan, mohl později prosadit za lepších možností, aniž by přitom jen v tom nejmenším podlehl pokušení moci a vlivu.

Giuseppe Sarto, narozený 2. června 1835 v Riese v severní Itálii, vyrůstal ve velmi chudých poměrech. Již jako chlapec měl živou touhu stát se knězem, což přimělo jeho faráře, který viděl jeho nadání, píli a vytrvalost, aby mu zajistil volné místo v semináři v Padově, který Sarto absolvoval s výborným prospěchem.

R. 1858 byl vysvěcen na kněze. Již na prvním kaplanském místě v Tolombu si musel zvykat na těžkosti prostředí a vynakládat nadlidské síly, když jeho nemocný farář často nebyl schopen služby. Stal se z něho fascinující kazatel, uváděl vlněné farníky svou neúnavnou prací a bezmeznou blízkou láskou k úžasu a stal se brzy velice populárním.

R. 1867 se stal farářem v Salzanu. V nástupním kázání řekl: „Můj Bože, jak velká je moje odpovědnost, když ti budu muset skládat účty za všechny tyto duše, které jsi svěřil mé péči!“ Brzy si získal lidi svou otevřeností, svým dobrotivým, ale jasným slovem. Zvláště mu ležela na srdci výuka náboženství a předávání alespoň základních znalostí víry do srdcí, aby je lidé mohli v každenním životě uvádět do praxe.

Jednou z jeho úspěšných inovací byly rozmluvy ve dvou při výuce katechismu.

Giuseppe Sarto jako student

Staral se o zajištění příjmu pro prosté lidi a pomáhal jim – často proti všemu rozumu. Jeho srdce bylo otevřeno pro každou nouzi. Nic z toho, co měl, nepokládal za svůj majetek. Všechny příjmy z farářské a později biskupské služby šly pro chudé, stal se chudým kvůli nim.

Po celý jeho život bylo pro Giuseppa Sarta takřka nesnesitelné, když měl opustit své pole působnosti a zanechat své chudé, i když měl s nimi co do činnosti až do konce svého života. Jím patřila všechna jeho láska a péče, v nich potkával stále znovu Krista.

Giuseppe Sarto jako biskup

R. 1875 byl navzdory všem svým prosbám povolán do Trevisa jako kanovník, kancléř a spirituál semináře. „Jsem kněz a musím poslouchat.“ V Salzanu zavládl velký smutek: „Přišel v obnošeném kabátě a opouští nás bez košile.“ Když byl r. 1884 jmenován biskupem v Mantově, byl z toho zděšený: „To je přece nemožné! To je příliš velké břemeno, které přesahuje moje síly a schopnosti,“ napsal do Říma, aby od tohoto jmenování upustili, ale marně. Věděl, že čím vyšší postavení, tím je větší odpovědnost.

Výchova kněží – základ diecéze

V Mantově panovaly mezi nejednotným klérem těžké poměry. Protože nový biskup věděl, že výchova kléru je základem diecéze, požadoval solidní vědecké a otevřené vzdělání se schopnými profesory jako odpověď na víře nepřátelské dobové proudy, a proto od základu reformoval kněžský seminář. „Měl nás rád, ale nešetřil nás.“ Jeho pastorační návštěvy byly krajně chudobné, ale duchovně byly velkou vzpruhou pro faráře i pro lid. „Náboženská výuka“ – to byla jeho stála a naléhavá výzva. Kněží měli být ostražiti proti katolickému liberalismu, jehož představitele označoval za **vlky v beráncím rouchu**: Postarejte se o to, aby Kristovo učení bylo vždy předáváno... čisté a neporušené.

Abyste kněží nebyli podvedeni bludnými naukami, měli zachovávat věrnost papeži a učitelskému úřadu církve a „pěstovat zbožnost“.

R. 1893 byl jmenován kardinálem a tři dny nato benátským patriarchou. „Napsal jsem..., všechny důvody jsem uvedl, které měly Svatého otce přimět k tomu, aby od svého rozhodnutí upustil...“ Pocty mu byly tak příjemné, jako „kouř v očích“. I v Benátkách pokračoval v díle obnovy. V popírá-

ni existence Boha, které zavládlo ve všech oblastech života, viděl hlavní příčinu všeho zla, usiloval však o porozumění s „umírněnými liberály“. Benátčané mohli říct: „Náš patriarcha nechce nic jiného než hájit a bránit pravdu a konat dobro.“ Přijímal všechny chudé („Jestliže jsem byl v Mantově chudý, tak tady jsem se stal žebrákem.“), kteří právem říkali: „Nejchudší z benátských chudých je náš patriarcha.“

Lidé všech stavů za ním přicházeli s velkou důvěrou jako za „mužem z lidu“, který byl současně „mužem s velkou osobní přitažlivostí a zářným zjevem“. Kněze povzbuzoval a pomáhal jim, aby rostli „ve svatosti života a čistotě učení“. Bylo pro něho důležité, aby poskytovali prostou a láskyplnou nauku a neprovozovali žádné učené výstřednosti, a šel jim v tom příkladem vstříc. Podporoval sociální hnutí, zakládal dělnické spořitelny a zasazoval se o spravedlivou mzdu. R. 1903 byl zvolen papežem. Po zoufalém odporu – „Jsem nehodný, neschopný... zapomeňte na mě!“ volbu nakonec přijal.

Neohrožený strážce pravé víry

Co započal jako biskup, v tom jako papež pokračoval. Sám zůstal tak prostý, jako když byl kaplanem, a stálo ho mnoho námahy, aby vydržel obligátní papežské ceremonie. Přes své veliké nadání a hluboké vzdělání zůstal v podstatě jako dítě. Byl také papežem nevinných dětí, který přiváděl malické k svatému přijímání dříve, než poznají zlo (Dekret „Quam singulari Christus amore“: snížil věk pro první svaté přijímání na sedm let).

Pius X. měl duši, která dojíkala každého, kdo s ním žil. „Žil z Boha a pro Boha.“ „Jeho život nebyl nic jiného než ustavičná práce a modlitba,“ stojí v jeho životopise. Až do konce života byl chudý na pozemské statky, ale přebohatý na onu lásku, která získávala všechna srdce.

Pius X.

„Chudý jsem se narodil, chudý jsem žil a jsem si jist, že také zemřu ve velké chudobě,“ napsal ve své závěti – což se také naplnilo. Krutá válka v roce 1914, kterou již několik let předvídal, zlomila jeho srdce. „Cítím, že tato válka je moje smrt.“ Veliký papež zemřel 20. srpna 1914.

Proti nebezpečí modernismu

Jeho často kritizovaná reakce na modernismus, který vznikl v katolické církvi („moderní křesťanství“), který víru nejdříve rozřezává a pak vede k nevěře, vycházela z přesvědčení o rozhodujícím spásném významu víry, která je absolutní velikost (*Nebudete-li stáli ve víře, neobstojíte* Iz 7,9). Víra je odpověď člověka na Boha, který se zjevuje v Kristu a je základem veškerého křesťanského života.

Pius X. poznal v odrůdách modernismu, ve svévolném pro-

blematizování a relativizování pravd víry a v technice přizpůsobování duchu doby pokus vyloučit Boha z oblasti sociálního života. „Modernismus je syntéza a jed všech herezí, je to pokus zničit základy víry a pohřbit křesťanství.“

Každý je povinen prohlubovat svou víru

V encyklice *Pascendi Domini Gregis* ukázal papež nejen jasnou znalost tohoto šířícího se světového názoru, s jehož plody dnes žijeme, nýbrž podal také jasné odpovědi. V *Acerbo nimis* vyzval klérus k povinnosti vyučovat lidi, ale také každý křesťan je povinen zajistit si podle svých možností pravé základy víry v dostatečné jasnosti, což je pro nás dnes svrchovaně aktuální poselství...

Z *Vision 2000 1/2007*
přeložil -lš-

SAÚDSKÁ ARÁBIE

Při vstupu do Saúdské Arábie konfiskují celníci bezohledně všechny náboženské předměty neislámského charakteru, tzn. Bible, kříže, růžence nebo davidovské hvězdy. Zákaz platí i pro jiné předměty, jako je alkohol, vepřové masové výrobky, zbraně a pornografie. Křesťané, kterých je v zemi 4,4 %, nesmějí vykonávat žádné náboženské úkony.

Egyptan Mamduh Fahmy, který je křesťanem, pracoval jako chirurg v nemocnici v Riádu. Muslimští kolegové ho kvůli jeho náboženskému přesvědčení soustavně utiskovali. Vedení nemocnice ho několikrát vyzvalo, aby přestoupil k islámu, ale Mamduh to odmítl. Dostal tedy výpověď.

Náboženská policie provedla v bytě egyptského křesťanského lékaře razii a obvinila ho z misijní činnosti. Odebrala mu pas a zakázala návrat do vlasti. Že mohl nakonec vycestovat zpět do Káhiry, hraničí podle jeho názoru se zázrakem.

Kath-net

ZAČNE EVROPA CHRÁNIT KŘESŤANY?

Mezinárodní společnost pro lidská práva (IGFM) požaduje, aby Egypťané, kteří přestoupili ke křesťanství z islámu, nebyli repatriováni do své vlasti. Hrozí jim totiž špatné zacházení, mučení a někdy i smrt.

IGFM poukazuje na případ šestadvacetileté konvertitky, kterou napadli příbuzní a hrozili jí smrtí. Policie zasáhla a odvezla ji na stanici. Tam ji hodiny vyslyšali a mučili elektrickým proudem.

V Egyptě stále dochází k násilí vůči křesťanské menšině, zvláště vůči Koptům.

Správní soud ve Stuttgartu 9. července rozhodl, že křesťanští žadatelé o azyl z Íránu nesmějí být odsunuti zpět, protože by nemohli svobodně vyznávat svou víru.

Kath-net - Res Claritatis

netěží z produkce hodnot, ale z finančních a obchodních machinací. Může se zhroutit jako domeček z karet a s ním i světová globalizovaná ekonomika a všechny lidské úspory. (Přitom je to země, od které bezmyšlenkovitě přejímáme módu a životní způsob.) Také naše energetické soustavy a informační systémy, na kterých jsme učinili závislým takřka každý svůj krok, jsou velice lehce zranitelné a byli jsme už několikrát svědky, jak se zhroutily i bez vnějšího zásahu. Pan Klaus se vysmívá zprávám o globálním oteplení, ale ať to vysvětlí lidem v místech, kde jsou povodně událostí nikoliv staletí, ale někdy pouhých měsíců. To, co nám řeklo nedávno shromáždění vědců na téma hrozby změny klimatu, není vlastně nic nového ani překvapujícího, ale autority tohoto světa neberou jejich slova dostatečně vážně, protože se to týká jejich kapsy a jejich kont. Jejich diagnóza navíc nepostihuje pravou podstatu problému. Za hrubé a opovržlivé narušení životních podmínek na této planetě nemohou výfuky a komíny, ale v podstatě celý nezřízený způsob života, který není v souladu s plánem Stvořitele. I kdybychom nebezpečné parametry snížili třeba na pouhou desetinu, stále bude škodlivin přibývat. Přitom prospěch z vykořisťování přírody si pro sebe rezervovala jen část lidstva. Kdo může prohlásit, že ostatní obyvatelé zeměkoule nemají nárok na stejný standard, jako je náš, o americkém ani nemluví? Zatímco plníme na zahradách své bazény, miliony lidí žebrají o kapku vody potřebnou k přežití. Zatímco ničíme zemědělskou produkci na výrobu pohonných hmot, abychom se mohli levněji vozit, miliony lidí umírají hladu a jiným se na základě ďábelského zákona nabídky a poptávky neúnosně zdražují potraviny. Pro krátké „vikendové potěšení“ cestují lidé tisíce kilometrů letadly tam a zpět, a ve Středozezemním moři se houpou mrtvoly těch, kteří z bída Afriky chtěli uniknout do zaslíbené Evropy. Je to do ne-

be volající. Ale zničující záplavy v Asii, zemětřesení v Americe či požáry na jihu nejsou tak daleko, aby se to netýkalo také nás. Kdykoliv, přes jednu jedinou noc se můžeme ocitnout v situaci, že nám nezbude nic víc než to, co máme na sobě, pokud vůbec přežijeme, a cí bude, co jsme nashromáždili a čeho se tak těžko zříkáme?

Kdo nás učí tomuto životnímu způsobu, který představuje život nad poměry, který je nezřízený a neodpovídá plánu Stvořitele? Ti, kteří z toho sami mají největší prospěch. Dělalí to rafinovaně a systematicky. Když se Pán posílil, ďábel nelenil a pospíšil si, aby ho pokoušel. Při tom nejsmělejším a nejdřezším pokušení použil dokonce velkolepou show, něco jako velkoplošnou panoramatickou obrazovku, na které pokoušel nározně prezentovat svou oslňující nabídku. Nespokojil se s pouhým slovním líčením, ale postaral se o svůdnou, názornou podívanou. Ví totiž velice dobře, že pýcha života i žádostivost těla se nejsnáze probouzí skrze žádostivost očí. Proto se mu dnes velice hodí, že má prakticky do každé domácnosti otevřený přístup skrze prostředek, na kterém může nározně a působivě školit a předvádět své stále nové rafinovaně zabalené a hluboko do duše pronikající nabídky.

Na obrazovce křesťanských domovů by měl stát nápis: „Kdo se nezrekne všeho, co má, nemůže být mým učedníkem.“ Tomu, kdo si opravdu zamiloval Ježíše Krista a jeho společnost, tomu není záležet zanechat zavádějící podívané, naopak mělo by být pro něho utrpením, kdyby musel opustit Pána a s touto „zábavou“ ztráčet čas. Jakmile okusíme „čisté duchovní mléko“, přijde nám velice líto každé chvilky, strávené ve společnosti Lháře.

Právě Boží společnost je nejdokonalejším „statkem“, který nám umožňuje bez velké bolesti odpoutat své srdce ode všech ostatních statků, jak to Pán požaduje. Je to dokonalé „odhmotnění“ našich závislostí a vztahů, které nás uschop-

ňuje nemít třeba vůbec nic, protože jsme v bezprostředním spojení s Tim, který všechno nikoliv má, ale všechno je. Život ve svobodné odloučenosti od statků, vymoženosti a potěšení tohoto světa, život, který se raduje jen z Pána, jemuž bezmezně důvěřuje, je vlastně pro lidi tohoto světa nejpádnějším důkazem Boží existence, protože tak vidí před sebou takřka „hmatatelné“, že musí existovat opravdu ještě něco jiného než statky tohoto světa, co může zajistit člověku za všech okolností záviděníhodné a navíc ničím neohrožitelné štěstí. Ovšem pokud o tom podává neklamně svědectví co nejvíce opravdových učedníků Ježíše Krista.

Naše duchovní společenství s Bohem není nějaká pomyslná navcivěná fikce jako orientální nirvána. Je to společenství velice reálné a zcela osobní, konkretizované společností nám lidsky velmi blízké neoddelitelné dvojice: eucharistického Ježíše a jeho Matky Panny Marie. Není tomu dávno, co se nám pragmatičtí racionalisté snažili namluvit, že Nejsvětější Svátost a mariánská úcta jsou něco jako oheň a voda. Jak na to přišli? Je zvláštní, že takto smýšlejí právě ti, kteří si tolik zakládají na osvícenosti svého rozumu. Když tak rádi požadují vědecké důkazy, měli by se rozhlédnout po světě i po dějinách, najdou-li někde doklady, jak mariánská úcta zastihuje Eucharistii. Kdyby tomu tak opravdu bylo, pak by to na mariánských poutních místech muselo s eucharistickou úctou vypadat spíše bledě. Naopak, nejméně narušená a opravdu kvetoucí by měla být eucharistická úcta u protestantů, protože zde ji žádná mariánská úcta vůbec „nekonkuruje“.

Ale jak víme, skutečnost je zcela opačná. V Lurdech se denně konají eucharistické průvody a adorace, a kdo strávil nějakou dobu v Medžugorje a byl zde osobně účastníkem hluboké úcty, jakou zde právě do Marie zamilování poutníci ve dne v noci prokazují svátostnému Spasiteli, tomu je po návratu domů při setkání s domácími zvyklostmi a šířící se neú-

ctou nadmiru smutno. Mariánská a eucharistická úcta jsou ve skutečnosti spojitě nádoby. Velké díky patří Janu Pavlu II., že nám znovu postavil před oči Pannu Marii jako „eucharistickou ženu“ a poslal nás do její školy. Není lepší učitelky, průvodkyně k opravdové a hluboké eucharistické úctě, než je ta, která jako první ve svém těle jeho tělo přijala a nosila, která se první vtělenému Slovu nejpokorněji klaněla a která také spolu s ním nejdokonalejším způsobem přinášela oběť Otcí. Ta, která „nevadila“ na Golgotě, nemůže vadit nikde. A my jsme se tak báli, abychom si snad mariánskou úctou nezadali! Jako by vše na Marii neoslavovalo jejího Syna. Jako by celou svou velikostí a vznešeností nevyhovovala jedině o něm. Kéž bychom se v tomto směru poučili od našich byzantských bratří! Komu se zdá, že Maria nepatří k Eucharistii, ten nechápe ani Eucharistii, ani Marii. Ve skutečnosti nikdy neupadla úcta k Ježíši v Eucharistii tolik, jako právě v tom období, kdy jsme začali být pojednou bláhově opatrní, aby snad kvůli úctě k jeho Matce neutrpěla. Kdo se nenechá udušit oním zpyšnělým zpragmatizovaným „náboženstvím“, ale dá se v pokoře uchvátit úžasem nad nekonečnou velikostí a svatostí, která přebývá v Marii jakožto nejvznešenějším Božím příbytkem na zemi, nemůže se neocitnout u vytržení nad vznešenými dary, kterých jsme skrze ni účastníky.

Proto jako velkou milost vítáme šňůru mariánských svátků, které přicházejí v závěru léta za sebou v rychlém sledu: 15. 8., 22. 8., 8. 9., 12. 9., 15. 9., tedy v rámci čtyř týdnů pět slavných setkání, která nám připomínají slavný závěr, jedinečný začátek i nejpodstatnější náplň jejího mateřského života: pokorně skryté mnohem víc než sedmiboletné utrpení. Kdo si pospíší, aby své Mamince k jejím narozeninám a (obnověným) jmeninám alespoň něco málo daroval, zjistí nakonec, že nikoliv Ona, ale on sám odejde z takového setkání neuvěřitelně obdarován, a to právě onou radostnou schopností zřít se všeho, jak nám to radí její Syn. -/š-

Před necelým rokem, 15. října 2006, před desetitisíci věřících svatořečil Benedikt XVI. čtyři blahoslavené. Mezi nimi zaujímá mexický biskup Rafael Guizar y Valencia (1878–1938) zvláštní postavení, protože je to první domorodý biskup Latinské Ameriky, kterému se dostalo této pocty. Tento světec postavil všechnu svou činnost pod ochranu Panny Marie Guadalupské. I když byl několik let ve vyhnanství, jeho činnost byla požehnaná, a proto si vysloužil titul „apoštol obrácení Veracruzu“. Plodné bylo i jeho působení ve vyhnanství, které trávil v USA, v Guatemale a na Kubě.

Narodil se 26. srpna 1878 v nevýznamném místě Cotija v provincii Michcacan a v 18 letech se rozhodl pro kněžský stav. V červnu 1901 byl vysvěcen na kněze a několik let úspěšně působil jako kazatel lidových misií, při kterých šířil mezi věřícími úctu k Božskému Srdci Páně. Pak se stal spirituálem kněžského semináře a snažil se mladé kandidáty kněžství uvést do tajemství askeze a mystiky. V roce 1911 zřídil v Mexico City velkou moderní tiskárnu, která měla oponovat nepřátelství proti Církvi. Vydával katolický deník, který však byl revolucionáři záhy zakázán. Byl pronásledován až do smrti a neměl nikdy trvalý příbytek. Vydával se za podomního obchodníka, za homeopatického lékaře nebo za hudebníka. Mohl se tak stýkat s nemocnými, posilovat je a posloužit umírajícím svatými svátostmi.

Pronásledován nepřáteli Církve, nemohl dále setrvat v Mexiku, protože hrozilo nebezpečí, že bude zatčen a zabit. Až do roku 1915 se zdržoval v USA a rok nato v Guatemale, kde kázal na lidových misiích. Jeho misijní pověst se dostala na Kubu, kam byl pozván, aby zde kázal na misiích. Jeho působení zde bylo velice příkladné a plodné.

1. srpna 1919, právě když na misiích kázal, obdržel jmenování

Rafael Guizar y Valencia

První svatořečený biskup Latinské Ameriky

biskupem ve Veracruz v Mexiku. Biskupské svěcení přijal 3. listopadu 1919 v Havaně a 9. ledna 1920 se ujal své diecéze. První

Rafael Guizar y Valencia

dva roky věnoval systematické návštěvě celé své diecéze. Jeho návštěvy se změnily v opravdové misie. Když Veracruz navštívilo těžké zemětřesení, věnoval se hrdinské službě lásky na postiženém území.

Za jednu z hlavních úloh biskup Guizar pokládal formaci kněží. V roce 1921 znovu vybudoval seminář, který vlada v roce 1914 konfiskovala. Ale vlada opět zkonfiskovala právě obnověný seminář. Biskup tedy tajně přemístil seminář do Mexico City, kde fungoval v utajení 15 let. Byl to jediný seminář a odchoval na 300 kněží.

Hrob sv. Rafaela Guizar y Valencia

Z 18 let episkopátu strávil 9 ve vyhnanství nebo v úkrytu, protože nepřátelé usilovali o jeho život. Prokázal však velkou statečnost, když zašel osobně za jedním z pronásledovatelů a nabídl se jako dobrovolná osobní oběť výměnou za obnovení svobody náboženství.

V prosinci 1937, když dával misie v Cordobě, dostal srdeční záchvat, který ho upoutal do konce života na lůžko. Ale i odtud sledoval události v diecézi a staral se hlavně o seminář. Chystal se přitom na setkání s Pánem a denně slavil mši svatou. Zemřel 29. ledna 1938 v Mexico City. Jeho tělesné ostatky byly přeneseny do Xalapy. Jeho pohřeb byl velkým triumfem. Všichni chtěli naposled vidět „svatého biskupa Guizaru“.

Blahořečen byl Janem Pavlem II. v Římě 29. ledna 1995 a Benedikt XVI. promulgoval dekret o zázraku pro svatořečení 28. dubna 2006. Na svém biskupském znaku měl Pannu Marii Guadalupskou klečící před Nejvyšší Svátostí oltární.

Jeho příbuzným je Marcel Maciel, který založil tři roky po jeho smrti kněžskou kongregaci Legionáři Kristovi, která se obrovskou rychlostí rozšířila do mnoha zemí světa.

Maria heute 6/2007

HOTELY BEZ PORNOGRAFIE

Jedno z největších hotelových sdružení ve Velké Británii „Travelodge“ rozhodlo, že vyrazuje z hotelové televize pornografické „programy pro dospělé“ a nahradí je kanály, které jsou příznivě nakloněny rodině. Jedná se o 18 nových kanálů digitální televize, do jejichž zavedení investuje společnost 10 mil. liber. Jako důvod uvádí, že se od roku 2003 zdvojnásobil počet hostů, kteří přijíždějí jako rodiny i se svými dětmi. Společnost má své hotely i ve Španělsku a Irsku a patří k nejrychleji se rozvíjejícím hotelovým řetězcům ve Velké Británii. Podobně si počínají hotely Omni Chain v Texasu již od roku 2000.

NEJŽIVOTNĚJŠÍ KLÁŠTER

Cisterciácký klášter Heiligenkreutz, který papež navštíví při své návštěvě v Rakousku, je nejživotnější klášter v celém Rakousku. 14. srpna přijal šest nových noviců. V počtu kněžských svěcení překonává každoročně všech

ny rakouské diecéze. Na návštěvu se klášter připravuje teologickým triduem, na kterém vystoupí nejvýznamnější teologové.

PROVOKACE PŘI NÁVŠTĚVĚ

Anonymní „skupina“ oznámila rakouským sdělovacím prostředkům, že připravuje protestní akci proti papeži při jeho návštěvě v Mariazell. Skupina tvrdí, že má dostatečný počet vstoupnek na jeho mši. Chtějí „pokojně a důrazně protestovat proti papežskému divadlu v Mariazell“ a proti „barokní nádheře vzhledem k hladu a bídě ve světě“. Akce má název: „Benedikte, zůstaň ve Vatikáně!“

■ Vysílání denně 8.00 – 12.00 a 16.00 – 24.00

■ Denně: 8.00; 18.00; 21.35 – Dnešek v kalendáři

■ 11.45; 18.35 – Pohádka ■ Po-Pá: 11.55; 20.00 – Z pokladů duše

Podrobnosti na www.tvnoe.cz ■ Změna programu vyhrazena.

SVATÝ ŘEHOŘ NAZIÁNSKÝ (2) - dokončení ze str. 2

kteří potřebují, aby byli obdováni... Bud' bohatý nejen na statky, ale také na milosrdenství; nejen na zlato, ale na ctnost, anebo lépe, jen na ni. Překonej hlad svého bližního tím, že se osvědčíš jako nejdobrotivější ze všech; staň se Bohem pro toho, kdo upadl do neštěstí, napodobuj Boží milosrdenství“ (Oratio 14,26 de pauperum amore: PG 358.92bc).

Potřeba modlitby

Řehoř nás učí především nezbytnosti a nutnosti modlitby. Tvrdí, že je třeba připomínat se Bohu častěji, než dýcháme (Oratio 27,4: PG 250,78), protože modlitba je setkání Boží žizně s naší žizní. Bůh žizní po nás a my žizníme po něm (Oratio 40,27: SC 358,260). V modlitbě musíme obracet své srdce k Bohu, abychom se mu svěřili jako oběť, kterou má očistit a přetvořit. V modlitbě vidíme všechno v Kristově světle, dáváme padnout našim maskám, noříme se do pravdy v naslouchání Bohu a živíme oheň lásky.

V jedné básni, která je současně rozjímáním o smyslu života a obsahuje vyzvání Boha, Řehoř píše: „Máš úkol, má duše, velký úkol, chceš-li. Zkoumej

vážně sama sebe, své bytí, své poslání: odkud jdeš a kam máš dospět; snaž se poznat, zda je to život, který žiješ, nebo něco více. Máš úkol, má duše, proto očisti svůj život“ (Carmina [historica] 2,1,78: PG 37,1425–1426). Svatý biskup ustavičně prosí Krista o pomoc, aby ho pozvedl k novému nastoupení cesty: „Jsem zklamán, můj Kriste, protože jsem si předsevzal příliš mnoho: z výšin jsem klesl velice hluboko. Ale pozvedni mě nyní znovu, neboť vidím, že jsem sám sebe podvedl; budu-li opět příliš důvěřovat sám v sebe, brzy padnu a pád bude osudný“ (Carmina [historica] 2,1,67: PG 37,1408).

Řehoř tedy pocítoval potřebu přiblížit se k Bohu a překonat malátnost vlastního já. Zakusil rozlet duše, živost citlivého ducha a nestálost pomíjivého štěstí. Pro něho v dramatu jeho života, který tížilo vědomí vlastní slabosti a vlastní ubohosti, měla vždy převahu láska k Bohu. Máš úkol, duše, – říká Řehoř také nám – úkol najít pravé světlo, najít pravou velikost svého života. A tvůj život je setkání s Bohem, který žizní po naší žizni.

Bollettino Vaticano 22. 8. 2007
Mezitulky redakce Světa

V PŘÍRODNÍCH VĚDÁCH NEEEXISTUJÍ ABSOLUTNÍ PRAVDY

Rimini. „Věda sama o sobě neprotiřečí víře,“ řekl na mítinku za přátelství mezi národy italský matematik Pierngiorgio Odifreddi. Jeho výrok na katolickém setkání stojí za zmínku o to více, že je členem předsednictva Rady ateistů a racionalistických agnostiků. Během diskuse na téma „Věda, rozum, víra“ se diskutovalo o různých metodách poznání skutečnosti. Představitelé světa vědy zde potvrdili, že mezi vírou a rozumem dochází k protiřečení pouze tehdy, když se nesprávně užívá metod poznání a jejich kompetencí. Je např. zbytečné snažit se popisovat otázky tak složité, jako je přirozenost člověka, jenom za pomoci jedné z metod, řekl profesor Bersanelli. „Lidská osoba není obsažena v tom, co lze změřit a zvážit. Za její fyzickou stránkou se skrývá tajemství,“ řekl dále italský astrofyzik. Vědci přítomní na setkání v Rimini připomněli, že ve vědě neexistují absolutní pravdy, poněvadž s novými objevy mnoho věcí, do té doby jistých, podléhá změně. „Myslet si, že totéž se děje v oblasti víry, by bylo výrazem směřování různých rovin,“ zdůraznili účastníci diskuse v Rimini. (Radio Vaticana)

Ne 9. 9.: 8.04 Z dětské duše 8.10 Na koberečku (26) 8.25 Letecké příběhy (1. díl) 8.35 Nanuk 9.45 Papež Benedikt XVI. v Rakousku (L) 11.55 Polední modlitba se Sv. otcem Benediktem XVI. (L) 12.15 Je Česko ateistické a Slovensko křesťanské? (7. díl) 16.05 Proč pomáhat 16.30 Papež Benedikt XVI. v Rakousku (L) 17.00 Poustevník diplomat 17.30 Papež Benedikt XVI. v Rakousku (L) 18.45 New York 19.15 Papež Benedikt XVI. v Rakousku (L) 19.35 Přání 19.50 Čtete z křesťanských periodik 20.05 Octava dies (P) 20.35 Planetshakers 21.35 Pěšák Boží 22.30 Misijní magazín (14) 23.30 Rodina je... 00.00 Hlubinami vesmíru – září (P).

Po 10. 9.: 8.05, 18.05 Vykróme z mlhy 8.30 Na koberečku (26) 8.45 Hledači dobrých zpráv (září) 9.00 Noční univerzita: P. Petr Semela – Ježíš – Pán a Mistr (P) 10.00 Hongkong 10.30 Octava dies 11.00 Pro víta mundi s P. Václavem Filipcem, SDB (1. díl) 11.40 Letecké příběhy (1. díl) 11.50, 20.00 Z pokladů duše 12.00 Polední modlitba s Radiem Proglas (L) 12.05 Pro víta mundi, tentokrát s Andělou Bílkovou (1. díl) 12.45 Přání 16.05 Kousek nebo 16.35 Uganda – Trpící perla Afriky 17.05 Exit 316 17.35 Hledání (9) 18.35 Letecké příběhy (2. díl) (P) 18.45 Hongkong 19.15 Je Česko ateistické a Slovensko křesťanské? (7. díl) 19.45 Valašská Senice 20.05 Kanada (P) 21.05 Na koberečku (27) (P) 21.20 Přírodní krásy Ameriky (6. díl) 21.55 Noční univerzita – Karel Režábek: On přebývá ve chválách svého lidu 23.00 Planetshakers (R) 00.30 Hongkong.

Út 11. 9.: 8.05 Kanada 9.00 Na koberečku (27) 9.15 Paříž 9.45 Hlubinami vesmíru – září 10.45 Pro víta mundi s P. Václavem Filipcem, SDB (1. díl) 11.25 Přání 11.40 Letecké příběhy (2. díl) 11.50, 20.00 Z pokladů duše 12.00 Polední modlitba s Radiem Proglas (L) 12.05 Mater – Záznam hudebního koncertu Ily Bitové 16.05 Proč pomáhat 16.35 Pro víta mundi s P. Václavem Filipcem, SDB (1. díl) 17.15 Je Česko ateistické a Slovensko křesťanské? (7. díl) 17.45 Přání 18.05 Dětská televize (srpen) 18.35 Letecké příběhy (3. díl) (P) 18.45 Hledači dobrých zpráv (září) 19.00 Křížovatky Miloše Boka 19.30 Přírodní krásy Ameriky (7. díl) 20.05 Misijní magazín (14) 21.10 Penize pro dobro (P) 21.30 Čtete z křesťanských periodik 21.40 Valašská Senice 21.50 Exit 316 22.20 Hledání (9) 22.50 Octava dies 23.20 Je Česko ateistické a Slovensko křesťanské? (7. díl) 23.50 Pro víta mundi, tentokrát s Andělou Bílkovou (1. díl) 00.30 Paříž.

St 12. 9.: 8.05 Atlas Charity: Vesnička soužití 8.10 Vykróme z mlhy 8.45 Hlubinami vesmíru – září 9.45 Čtete z křesťanských periodik 10.00 Generální audience papeže Benedikta XVI. (L) 11.30 Athény 11.55, 19.55 Z pokladů duše 12.00 Polední modlitba s Radiem Proglas (L) 12.05 Uganda – Trpící perla Afriky 12.35 Proč pomáhat 16.05 Pro víta mundi, tentokrát s Andělou Bílkovou (1. díl) 17.00 Noční univerzita – Karel Režábek: On přebývá ve chválách svého lidu 18.02 Pisa 18.15 Exit 316 18.35 Mašinky (1. díl) 18.45 Ztracená ovečka 19.10 Pro víta mundi s P. Václavem Filipcem, SDB (1. díl) 20.00 Jsou referenda dobrá pro svobodu a demokracii? (8. díl) (P) 20.30 Kanada 21.35 Přání 21.50 Atlas Charity: Chráněné dílny v Ludgeřovicích 21.55 Leskovec 22.05 Noční univerzita P. Petr Semela: Ježíš – Pán a Mistr 23.35 Generální audience papeže Benedikta XVI. (R).

Čt 13. 9.: 8.05 Uganda – Trpící perla Afriky 8.30 Dětská televize (srpen) 9.00 Noční univerzita – Karel Režábek: On přebývá ve chválách svého lidu 10.00 Kanada 11.00 Leskovec 11.15 Hongkong 11.40 Letecké příběhy (3. díl) 11.50,

20.00 Z pokladů duše 12.00 Polední modlitba s Radiem Proglas (L) 12.05 Ztracená ovečka 12.35 Přírodní krásy Ameriky (6. díl) 16.05 Přírodní krásy Ameriky (7. díl) 16.35 Kousek nebo 17.05 Vykróme z mlhy 17.30 Myanmar 18.35 Letecké příběhy (4. díl) (P) 18.45 Hledači dobrých zpráv (září) 19.05 Ztracená ovečka 19.30 Octava dies 20.05 Pro víta mundi s P. Václavem Filipcem, SDB (2. díl) (P) 20.45, 00.00 Hongkong 21.15 Vykróme z mlhy 21.45 Jsou referenda dobrá pro svobodu a demokracii? (8. díl) 22.15 Atlas Charity: Chráněné dílny v Ludgeřovicích 22.30 Uganda – Trpící perla Afriky 23.00 Exit 316 23.30 Hledání (9) 00.30 Pro víta mundi, tentokrát s Andělou Bílkovou (1. díl).

Pá 14. 9.: 8.05 Jsou referenda dobrá pro svobodu a demokracii? (8. díl) 8.35 Přání 8.50, 17.25 Ztracená ovečka 9.20 Misijní magazín (14) 10.20, 23.05 Paříž 10.50 Na koberečku (27) 11.05 Vykróme z mlhy 11.40 Letecké příběhy (4. díl) 11.55, 20.00 Z pokladů duše 12.00 Polední modlitba s Radiem Proglas (L) 12.05 Ježíš – království bez hranic (16) 12.35 Atlas Charity: Chráněné dílny v Ludgeřovicích 12.40 Leskovec 16.05 Generální audience papeže Benedikta XVI. (R) 18.35 Letecké příběhy (5. díl) (P) 18.45 Hledači dobrých zpráv (září) 18.55 Myanmar 19.15 Pro víta mundi s P. Václavem Filipcem, SDB 20.05 Neomova pošta – září (L) (P) 21.35 Kousek nebo 22.05 Misijní magazín (14) 23.35 Noční univerzita – Karel Režábek: On přebývá ve chválách svého lidu 00.15 Hledači dobrých zpráv (září) 00.35 Octava dies.

So 15. 9.: 8.04, 11.55 Malý biblický příběh (1. díl) 8.10 Studio AHA 8.50 Ježíš – království bez hranic (16) 9.15, 19.00 New York 9.45 Čtete z křesťanských periodik (P) 9.55 Dětská televize (srpen) 10.25, 23.55 Kanada 11.25 Kousek nebo 11.45 Mašinky (2. díl) (P) 12.05 Přírodní krásy Ameriky (7. díl) 12.35 Uganda – Trpící perla Afriky 16.05 Léta letí k andělům – Medailon biskupa salesiána Mons. Karla Herbsta 16.30 Kousek nebo 17.00 Noční univerzita – Arch. Sergiusz Gajek: „Chápete, co jsem vám učinil?“ 18.35 Mašinky (2. díl) 18.45 Dokument o přírodě 19.30 Naučme se poslouchat (P) 20.00 Malý biblický příběh (1. díl) 20.05 Znojmo dvojmo (P) 20.35 Jsou referenda dobrá pro svobodu a demokracii? (8. díl) 21.05 Hledání (10) 21.35 Ztracená ovečka 22.00 Antonín Dvořák – Český ráj 22.55 Noční univerzita – Arch. Sergiusz Gajek: „Chápete, co jsem vám učinil?“.

Ne 16. 9.: 8.04, 17.55 Malý biblický příběh (2. díl) 8.10 Na koberečku (27) 8.25 Letecké příběhy (5. díl) 8.35 Kanada 9.35 Libanonská mise 9.50 Pro víta mundi s P. Václavem Filipcem, SDB (2. díl) 10.30 Mše svatá z kostela sv. Václava v Ostravě s farností Hroznová Lhota (L) 11.53, 20.00 Z pokladů duše 11.55 Polední modlitba se Sv. otcem Benediktem XVI. (L) 12.15 Jsou referenda dobrá pro svobodu a demokracii? (8. díl) 16.05 Ztracená ovečka 16.35 Hlubinami vesmíru – září 17.35 Penize pro dobro 18.00 Ježíš – království bez hranic (17) (P) 18.30 Znojmo dvojmo 19.00 Athény 19.30 Leskovec 19.35 Dokument o přírodě 19.50 Čtete z křesťanských periodik 20.05 Octava dies (P) 20.35 Ohlédnutí za Celostátním setkáním mládeže v Táboře 2007 (P) 22.00 Krása ticha – J. S. Bach 22.55 Misijní magazín (14) 00.00 Myanmar.

Poselství Královny míru

Drahé děti! I dnes vás zvu k obrácení. Nechť váš život, děti moje, je odleskem Boží dobroty – a ne nenávisti a nevěry. Modlete se, děti moje, aby se vám modlitba stala životem. Tak ve svém životě objevíte mír a radost, jaké Bůh dává těm, jejichž srdce jsou otevřena jeho lásce. A vy, kteří jste daleko od Božího milosrdenství, obraťte se, aby Bůh nebyl hluchý k vašim modlitbám a aby pro vás nebylo příliš pozdě. Proto, v tomto čase milosti, obraťte se a postavte Boha na první místo ve vašem životě. Děkuji vám, že jste přijaly mou výzvu!

Medžugorje, 25. 8. 2007

Chceš-li sloužit Bohu jako kněz-řeholník, který se stará zvláště o děti a mládež, můžeš se kontaktovat na tuto adresu: Piaristé – P. Lukáš, Kostelní 514, 696 62 Strážnice, e-mail: luksp@centrum.cz, mobil: 775 254 072.

Podmínky k přijetí do našeho piaristického řádu jsou: poctivá chuť sloužit Bohu a lidem v kněžském povolání • dobrý zdravotní stav • chuť pomoci dětem a mládeži, zvláště chudým, ve škole a ve farnostech • maturní vysvědčení • přijatí svátosti křtu, Eucharistie a bířmování.

Sestry boromejky **hledají zdravotní sestry** k spolupráci na díle milosrdenství pro svou nemocnici **v Praze**. Nástup možný ihned. **Kontakt:** tel. 257 197 160 nebo 723 842 422 nebo 602 435 319, e-mail: trpisovska@nmskb.cz nebo vedeni@boromejky.cz.

Charita Svaté rodiny v Luhačovicích a Římskokatolická farnost Luhačovice pořádají dne 25. 9. 2007 Pouť do Turzovky a Korní /SR/ (přihlásit se můžete v obchůdku U kostela (paní Chmelová).

Den 27. 9. 2007 Den pro charitu - program: v 16.00 hod. mše svatá v zámecké kapli a svěcení sochy sv. Gotharda, od 17.30 hod. návštěva a prohlídka části zrekonstruované budovy charity, doprovodný program.

Vydáváme **PUZZLE BETLÉMA – 260, 480, 912 dílků**. Cena s poštovným je 150, 250 a 350 Kč. Objednávky: Římskokatolická farnost, Martinské nám. 20, 674 01 Třebíč; trebicmartin@volny.cz; SMS 728 133 220. Více na www.volny.cz/trebicmartin. Zboží zašleme do měsíce.

„Záračná medaillka“ – přívěs na řet., zlato 14kar.: malá (14 mm) – 890 Kč, střední (16 mm) – 1450 Kč, velká (19 mm) – 2300 Kč. Zlaté růžencové prsteny – cca 2300 Kč (podle váhy). Zasiláme na dobírku + pošt. a bal. do tří týdnů. Objednávky na adrese: L. Novotná, Wolke-rova 48, 779 00 Olomouc, mobil: 721 428 521.

POUTNÍ ZÁJEZDY

Vatikan podporuje pořádání leteckých poutí na významná poutní místa ve spolupráci s leteckou společností Mistral Air. První pouť toho druhu povede kardinál Camillo Ruini z Říma do Lurd. Další poutě mají směřovat do Fatimy a Guadalupe v Mexiku. Tyto poutě mají heslo: – „Hledám tvou tvář, Pane“. Tato iniciativa je odpovědí na rostoucí potávkou poutníků navštívit významná poutní místa.

KŘESŤANSKÝ KLUB

V Hannoveru vznikl křesťanský klub fotbalových fanoušků zvaný „Totale Offensive“, který se šíří i na jiné fotbalové stadiony. Propagují vzájemný respekt, toleranci a mírumilovnost. Během zápasu konzumují maximálně dvě piva. Staví se proti provokacím, násilnostem a alkoholismu. Hlásí se otevřeně ke své víře. Rekrutují se z evangelických i katolických farností a společenství. Klub byl založen v roce 2005 a má zatím 300 členů. Fotbalový svaz tuto iniciativu velice oceňuje a je za ni vděčný.

Liturgická čtení

Neděle 9. 9. – 23. neděle v mezidobí

1. čt.: Mdr 9,13-18
Ž 90(89),3-4.5-6.12-13.14+17
Odp.: 1 (Pane, tys nám býval útočištěm od pokolení do pokolení!)
2. čt.: Flm 9b-10.12-17
Ev.: Lk 14,25-33
Slovo na den: *Všeho.*

Pondělí 10. 9. – nez. pam. bl. Karla Spinoly

1. čt.: Kol 1,24-2,3
Ž 62(61),6-7.9
Odp.: 8a (U Boha je má spása a sláva.)
Ev.: Lk 6,6-11
Slovo na den: *On to udělal.*

Úterý 11. 9. – ferie

1. čt.: Kol 2,6-15
Ž 145(144),1-2.8-9.10-11
Odp.: 9a (Hospodin je dobrotivý ke všem.)
Ev.: Lk 6,12-19
Slovo na den: *Zastavil se.*

Středa 12. 9. – nez. pam. Jména P. Marie

1. čt.: Kol 3,1-11
Ž 145(144),2-3.10-11.12-13ab
Odp.: 9a (Hospodin je dobrotivý ke všem.)
Ev.: Lk 6,20-26

Slovo na den: *Běda vám, kdo jste nyní nasyceni.*

Čtvrtek 13. 9. – památka sv. Jana Zlatoústého

1. čt.: Kol 3,12-17
Ž 150,1-2.3-4.5-6
Odp.: 6 (Všechno, co dýchá, at' chválí Hospodina! Nebo: Aleluja.)
Ev.: Lk 6,27-38
Slovo na den: *Milujte a nic nečekejte zpět.*

Pátek 14. 9. – svátek Povýšení Svatého kříže

1. čt.: Nm 21,4b-9 nebo Flp 2,6-11
Ž 78(77),1-2.34-35.36-37.38
Odp.: srov. 7c (Nezapomínejte na Boží skutky!)
Ev.: Jan 3,13-17
Slovo na den: *Aby svět byl spasen.*

Sobota 15. 9. – památka P. Marie Bolestné

1. čt.: Žid 5,7-9
Ž 31(30),2-3a.3b-4.5-6.15-16.20
Odp.: 17b (Zachraň mě, Hospodine, svou slitovností.)
Ev.: Jan 19,25-27 nebo Lk 2,33-35
Slovo na den: *I tvou vlastní duši pronikne meč.*

Breviář pro laiky

Uvedení	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
do první modlitby dne:	9. 9.	10. 9.	11. 9.	12. 9.	13. 9.	14. 9.	15. 9.
Antifona	1028	1044	1060	1075	1734	1504	1512
Žalm	783	783	786	783	783	783	783
Ranní chvály:							
Hymnus	1029	1045	1061	1076	1734	1504	1512
Antifony	1030	1046	1062	1076	1092	1504	1513
Žalmy	1030	1046	1062	1076	1093	813	813
Kr. čtení a zpěv	1033	1049	1065	1079	1735	1505	1513
Antifona k Zach. kantiku	714	1499	1065	1080	1735	1505	1513
Prosby	1033	1049	1065	1080	1724	1505	1655
Záv. modlitba	714	1499	1065	1080	1500	1506	1514
Modlitba během dne:							
Hymnus	1034	1050	1066	1081	1096	792	1127
Antifony	1035	1051	1066	1081	1097	1506	1128
Žalmy	1035	1051	1067	1081	1097	1113	1128
Krátké čtení	1037	1054	1069	1084	1100	1506	1130
Záv. modlitba	714	1054	1069	1084	1100	1506	1131
Nešpory:							
Hymnus	1024	1039	1055	1071	1085	1736	1132
Antifony	1025	1040	1056	1071	1086	1102	1133
Žalmy	1025	1040	1057	1072	1087	1102	1133
Kr. čtení a zpěv	1027	1043	1059	1074	1089	1510	1135
Ant. ke kant. P. M.	714	715	1499	1074	1090	1510	715
Prosby	1028	1043	1059	1074	1090	1510	1135
Záv. modlitba	714	714	1499	1075	1090	1506	716
Kompletář:	1238	1242	1247	1250	1254	1260	1238

NOVINKA

**LITURGICKÝ A PASTORAČNÍ KALENDÁŘ
ARCIDIECÉZE OLOMOUCKÉ 2007-2008**

Tento liturgický kalendář je určen výhradně pro olomouckou arcidiecézi. Vedle liturgických pokynů v něm najdeme i řadu pastoračních připomínek. Jsou zde uvedeny společné akce, které je třeba vzít v úvahu při tvorbě farních plánů. Pro připomínku v modlitbě jsou na každý den uvedena jména kněží, kteří zemřeli v posledních třiceti letech. Aby se mohlo úžeji prožít spojení farností s kněžským seminářem, jsou také stanoveny dny, kdy se určené farnosti zvláště modlí za seminář a bohoslovci zase za tyto farnosti.

Vydalo Arcibiskupství olomoucké v nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o. • Brož., 110x170mm, 194 stran, 65 Kč

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

DIÁŘ S LITURGICKÝM KALENDÁŘEM 2008

Denní diář, ke každému dni je uveden církevní a občanský svátek, odkaz k denní modlitbě církve a k liturgickým textům, antifona k žalmu, myšlenka na den. Na začátku každého měsíce jsou uvedeny úmysly Apoštolátu modlitby. Diář obsahuje také místo pro adresy a poznámky, přehledný měsíční diář na roky 2008 a 2009 a další praktické informace.

Paulínky • Kož. vaz., A5, 200 Kč

**ÚMYSLY APOŠTOLÁTU MODLITBY
NA ROK 2008**

Čtyřstránkový letáček. Vzhledem k výši poštovního a balného lze samostatně objednat minimálně 20 ks.

Křídový papír • Cena 1,50 Kč za jeden kus

DONUM VITAE - DAR ŽIVOTA

Instrukce Kongregace pro nauku víry ze dne 22. února 1987 o respektování počínajícího lidského života a o důstojnosti plození.

Občanské sdružení Hippokrates • Brož., A5, 44 stran, 45 Kč

**ČTENÍ O SV. LUDMILE, VÁCLAVOVI A VOJTĚCHOVI
Eduard Petiška • Ilustrace Zdeňka Krejčová**

Kniha vypráví o životě tří českých světců z dávných dějin našeho národa. Při líčení počátků křesťanství v českých zemích se opírá o prastaré legendy, s nimiž pak poutavým způsobem seznamuje současného čtenáře. Text původně vyšel jako součást publikace Čtení o hradech, zámcích a městech, kterou vydalo nakladatelství Albatros v letech 1971 a 1979.

Karmelitánské nakladatelství • Váz., křídový papír, A5, 80 stran, 159 Kč

Objednávky knih - tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803

Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz

Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2
147/2002
P.P.

D + 1

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1